

SPISI ELEN VAJT

**RAZOBLIČAVANJE MANIPULACIJA I PONOVRNO
OŽIVLJAVANJE ORIGINALA DUHA PROROŠTVA**

INSTITUT ZA IZUČAVANJE RELIGIJE

WWW.RELIGIJA.ME

Sadržaj

1. RAZUMIJEVANJE NADAHNUĆA	3
Kako razumjeti nadahnuće od Boga	4
2. NADAHNUĆE BIBLIJSKIH PISACA	9
Sve Pismo je dato nadahnućem	9
3. DUH PROROŠTVA POTVRĐUJE ISTINU O NADAHNUĆU	16
Neki primjeri u Adventnom pokretu 1840-1844	17
Pokušaji mijenjanja i odbacivanja Riječi za života proroka	19
4. KLJUČNI AKTERI PROMJENA	21
Džejms Vajt kao podrška i zaštita Duhu proroštva	21
Uloga Urije Smita u odbacivanju Svjedočanstava	22
Odgovor Urije Smita na objavljene ukore Elen Vajt	25
Noćna vizija o cenzuri djela Elen Vajt	26
Uloga Dž.H. Vagonera u mijenjanju Svjedočanstava	28
Da li je Bog ovlastio Elen Vajt da mijenja svjedočanstva?	28
5. PRIZNANJA	31
Šta je sama Elen kazala o vrijednosti knjiga Duha proroštva?	31
Neka dokumentovana priznanja	32
6. KRIVOTVORENJE SPISA	35
Neki konkretni primjeri manipulacije spisima Elen Vajt	37
7. VAGANJE DOKAZA	40
Knjiga „Svjedočanstva za propovjednike“ i lažirano poglavlje „Organizacija i razvoj“	41
Ima li Zaostavština Elen Vajt pravo da „obrazlaže“ jasne izjave Elen Vajt?	42
8. ISTRAŽIVANJE IZMJENA U KASNIJIM IZDANJIMA U ODNOSU NA ORIGINALNE KNJIGE „DUHA PROROŠTVA“	44
a) „Duh proroštva, knjiga I“ vs „Patrijarsi i proroci“	44
b) „Duh proroštva II i III“ vs „Čežnja vjekova“	47
c) „Duh proroštva III“ i „Događaji iz Pavlovog života“ vs „Djela apostola“	53
d) „Duh proroštva IV“ vs preuređena „Velika borba“	57
Druge oštećene knjige	65
9. VELIKA PODVALA	67
Da li zbog svega navedenog treba da odbacimo spise Elen Vajt?	69
Sotonini posebni naponi i mržnja na nadahnuće Božje	71

1. Razumijevanje nadahnuća

Elen G. Vajt svakako je najistaknutija ličnost Adventnog pokreta. Prvobitno, Adventni pokret (1840-1844) veže se za vjersko probuđenje u Americi nastalo propovijedanjem Viliijema Milera (1782-1849) koji je na osnovu vremenskog proročanstva o 2300 dana iz knjige proroka Danila izračunao da se taj period završava 22. oktobra 1844. godine, što je, po njemu, trebao biti datum Drugog Hristovog dolaska. Iako Hrist nije došao najavljenog datuma, što je u istoriji ostalo poznato kao „Veliko razočarenje“, neki istaknuti pioniri ovog pokreta shvatili su da je Milerova računica ispravna, samo što se narečeni datum ne odnosi na Drugi dolazak, već na početak velikog antitipskog Dana očišćenja u nebeskoj Svetinji, odnosno istražne faze Božjeg suda. (Miler je pogrešno mislio da se termin „svetinja će se očistiti“ iz proročanstva odnosi na čišćenje zemlje prilikom Drugog dolaska.) Istorija kaže da je već 23. oktobra 1844. milerit Hiram Edson shvatio u čemu je bila greška.

Jedna od osoba koje su se obratile Bogu i vjerovala u skori Hristov dolazak bila je djevojčica Elen Harmon (vidi knjigu „[Rani spisi](#)“). Nakon obraćenja, Elen je iskusila posebno ispoljavanje Božje sile i primala je vizije, instrukcije, ukore, pouke i poruke koje se tiču Adventnog pokreta kao nastavka protestantske reformacije, Božjeg Zakona, sa posebnim akcentom na obavezu svetkovanja Subote, izgradnje hristolikog karaktera, zdravstvene reforme, otpada u hrišćanstvu i drugih pitanja.

Kao formalni naslednik Adventnog pokreta, godine 1863. ustanovljena je crkva Adventista sedmog dana, kojoj je Elen pripadala, zajedno sa svojim mužem Džejmsom Vajtom. Ova crkva je svoju misiju vezala za trostruku anđeosku poruku iz Otkrivenja 14:6-12. Ali glavnicu nadahnuća i stub crkve i dalje je bila Elen Vajt, sve do svoje smrti 1915. godine, iako formalno nije držala nikakvu funkciju u crkvenoj hijerarhiji.

Danas ne samo što postoje kontradikcije i posve drugačija učenja u učenjima Adventističke crkve u odnosu na pionire Adventnog pokreta, uključujući Elen Vajt, već takođe ima neslaganja u samim njenim spisima, cenzurisanih i izbrisanih djelova. Pored toga, Elen Vajt optužuju za plagijatorstvo.

Uredništvo crkve i Zaostavština Elen Vajt (The Ellen G. White Estate) objavili su (i još uvijek publikuju) na stotine kompilacija potpisanih njenim imenom, praveći tako sve veću zbrku i onemogućavajući prosječnog čitaoca da pohvata konce u cijeloj toj gomili izdanja. Zašto to rade? Osim očekivanja da imenom Elen Vajt nametnu autoritet o iskonstruisanim predmetima među adventistima, drugi razlog je svakako finansijske prirode, jer se te knjige prodaju u najvećem tiražu.

Šta je istina? Da li je Elen Vajt Božji prorok ili lažni prorok? Da li je ona uopšte prorok? Zašto je crkva ASD cenzurisala njene spise? Zašto se Elen Vajt kategorično odbacuje i napada od strane ubjedljive većine tzv. hrišćanskog svijeta, a danas i znatnog broja adventista?

Zašto su za nas uopšte bitni odgovori na ova pitanja? Prosto *jer se ovdje radi o ključnim stvarima vezanim za fazu Plana spasenja koja se odvija u našem vremenu*. Ako su Adventni pokret i Elen Vajt objavili svijetu Božju poruku, onda to ne smijemo odbaciti, inače ćemo zasigurno zastraniti kao borci protiv Boga. Ako je, međutim, kako je to jednom prilikom izjavio jedan samozvani promoter Mojsijevog zakona, u pitanju „protestantska fikcija“, dužnost nam je razobličiti zabludu.

Da bismo saznali odgovore, prvo što moramo učiniti je podvrgnuti Elen Vajt testu Božje Riječi.

Kako razumjeti nadahnuće od Boga?

Da li su biblijski pisci bili nadahnuti u mislima ili se radi o dikti-ranom, verbalnom nadahnuću?

Prvo: Nadahnuti glasnik Božji, bilo prorok ili apostol, nije bio pod nadahnućem 24 sata na dan, sedam dana u sedmici, već kad mu je

Gospod želio dati nadahnutu poruku ili otkrivenje, dolazila mu je Riječ Gospodnja, ili se Duh Božji spuštao na njega. Potvrdu ove teze nalazimo u 2. Samuelovoj 24:11, 12; 2. Kraljevima 20:4-6; 2. Dnevnika 24:20.

Drugo: kad Božji glasnik nije pod direktnim nadahnućem Svetog Duha, on nije nepogrešiv, već može praviti greške kao svako drugi. Istinitost ove teze može se dokazati iz Biblije i iz spisa Elen Vajt.

Jakov 5:17: „Ilija je bio običan čovjek kao i mi, ali kad se usrdno pomolio da ne padne kiša, kiša nije pala na zemlju tri godine i šest mjeseci.“

Djela 14:15: „Ljudi, zašto to radite? I mi smo samo ljudi, kao i vi! Mi vam objavljujemo dobru vijest da se od tih ispraznih stvari obratite živom Bogu, koji je stvorio nebo i zemlju i more i sve što je u njima.“

Kao što vidimo, Božji glasnici nisu sebe ničim izdvajali od drugih ljudi, jer i oni su griješili.

Primjer 1: Prorok Natan je odobrio sugestiju kralja Davida da gradi hram Gospodnji. Međutim, taj Natanov savjet nije se zasnivao na nadahnutom otkrivenju od Gospoda. On je dao vlastiti sud ili mišljenje, koje je Gospod ispravio te noći kroz božansko otkrivenje.

1. Dnevnika 17:1-4: Kada se David nastanio u svom dvoru, rekao je proroku Natanu: „Evo, ja živim u dvoru od kedrovine, a kovčeg Gospodnjeg saveza nalazi se pod šatorom.“ Tada Natan reče Davidu: „Učini sve što ti je u srcu, jer je Bog s tobom.“

Te noći Božja riječ je došla Natanu: „Idi i reci mom sluzi Davidu: ‘Ovako kaže Gospod: ‘Nećeš mi ti sagraditi dom da u njemu prebivam.’“

Primjer 2: Primjer apostola Jakova i starješina u Jerusalimu, kada su savjetovali Pavla da sponzorise braću koja su imala nazirejski zavjet u Hramu (vidi Djela 21:18-25). Ovo je Pavla odvelo u zatvor. Sveti Duh nije nadahnuo ovaj savjet, a Pavle nije bio ovlašćen od Boga da pristane na ovaj savjet.

„Braća su se nadala da bi Pavle ovim činom mogao odlučno opovrgnuti lažne izvještaje o njemu. Ali dok je Jakov uvjeravao Pavla da

je odluku pređašnjeg sabora (Djela 15) koja se tiče obraćenika iz neznaštva i obrednog zakona i dalje dobro držati, *dati savjet nije bio u skladu sa tom odlukom, koja je također bila potvrđena od Svetog Duha. Duh Božji nije pokrenuo ovaj savjet. To je bio plod kukavičluka.* Nepristajanjem na obredni zakon, hrišćani bi navukli na sebe mržnju nevjerujućih Jevreja, i izložili sebe surovom progonstvu... Sami učeni su ipak gajili poštovanje prema obrednom zakonu, i također bili voljni na ustupke, nadajući se da će čineći tako zadobiti povjerenje svojih zemljaka, ukloniti predrasudu i pridobiti ih da vjeruju u Hrista kao Iskupitelja svijeta. Pavlov veliki cilj u posjeti Jerusalmu bio je da pomiri crkvu u Palestini. Sve dok su oni nastavljali gajiti predrasudu prema njemu, oni su stalno radili na ometanju njegovog uticaja. On je osjećao da ako bi ih nekim zakonskim ustupkom sa svoje strane pridobio za istinu, time bi uklonio jednu veliku prepreku u uspjehu jevanđelja u drugim mjestima. *Ali on nije imao odobrenje od Boga na tako veliki ustupak kakav se tražio.* Ovaj ustupak nije bio u skladu sa njegovim učenjima, niti sa čvrstim integritetom njegovog karaktera. *Njegovi savjetnici nisu bili nepogrešivi. Premda su neki od ovih ljudi pisali pod nadahnućem Duha Božjeg, ipak kad nisu bili pod njegovim direktnim uticajem oni su ponekad grijehili. Treba se podsjetiti da se jednom prilikom Pavle suprotstavio Petru u lice zato što je ovaj dvoiličio.*“ (Sketches from the Life of Paul, pp. 212-214)

Napomena: Zapazite da se ovaj događaj zbio na saboru apostola i prvih hrišćana (modernim jezikom rečeno, oni su govorili *ex cathedra*). Ovo znači da svaka izgovorena riječ nadahnutog glasnika pod svim okolnostima nije nepogrešivo svjedočanstvo Gospodnje. Uzgred, četiri posljednje rečenice iz gornjeg citata **izbrisane** su iz knjige „Djela apostola“, str. 405 u originalu. Pogodite zašto.

Primjer 3: Pavle je ukorio Petra u lice zbog Petrovog pogrešnog ponašanja prema naznabožackim vjernicima u Antiohiji (vidi Galatima 2:11-14).

Treće: Postoje prilike kad nadahnuti glasnik Gospodnji daje svoj vlastiti sud ili mišljenje, i ne daje nadahnuće svjedočanstvo Gospodnje.

Primjer 1: U Pavlovom pismu Korinćanima, on daje svoj sud o različitim aspektima braka, i priznaje da ove konstatacije nisu zapovijesti od Gospoda (vidi 1. Korinćanima 7:6; 7:12; 7:25).

Primjer 2: Elen Vajt je napisala pamflet na 16 strana, čiji predmet je „Reforma u oblačenju“, za koji je priznala da se ne zasniva na viziji dobijenoj od Boga, već njenim pogledima.

„Ovo je naslov traktata od 15 strana u kojem sam apelovala na narod u pogledu reforme odijevanja, u korist onih koji je prihvataju. Narod ima pravo da zna zašto mijenjamo stil oblačenja. *Ovo nije knjiga vizija. To su moji pogledi o tom pitanju prilagođeni stanju javnog uma.* Moje sestre svuda trebaće pakovanje od 100 kopija. Ono im se nudi po sniženoj cijeni od 1\$ na 100 [primjeraka], sa plaćenom poštarinom. Adresa je Ellen G. White, Greenville, Montcalm Co., Michigan. Sestra Burgess će popuniti sve narudžbe u mom odsustvu. Oni koji mogu dobiti ovaj traktat lakše u uredu Pregleda, mogu to učiniti po istoj cijeni.“ (1868)

Napomena: Ovo je izbrisano u izmijenjenim Svjedočanstvima (vidi Testimony 1, p. 690).

Četvrto: Moguće je da nadahnuti glasnici budu negativno nastrojeni preko lažnih izvještaja i dezinformacija od drugih ljudi, kad nisu pod direktnim nadahnućem Duha Božjeg.

Primjer 1: Neki od apostola zajednice u Jerusalimu imali su predrasude prema apostolu Pavlu zbog lažnih izvještaja koje su primili o njemu od nevjerujućih Jevreja.

„A on nije mogao računati na simpatije i podršku čak ni od vlastite braće u vjeri. *Neobraćeni Jevreji koji su ga u stopu pratili nisu oklijevali da rasprostrane najnepovoljnije izvještaje u Jerusalimu, lično i u pismima, vezano za njega i njegov rad, i neki, čak od apostola i starijina, prihvatili su ove izvještaje kao istinu, ne pokušavajući da im se suprotstave, i ne pokazujući želju da se usklade sa njim.* Ipak usred obeshrabrenja, apostol nije bio u očajanju. On je vjerovao da će Glas koji je govorio njegovom srcu govoriti i srcima njegovih zemljaka, i

da će Gospod kojeg su njegova sabraća voljeli i služili mu ipak ujediniti njihova srca sa njegovim u jedno djelo jevanđelja.“ (Sketches from the Life of Paul, p. 207)

Primjer 2: Elen Vajt se jednom prilikom oslonila na informacije koje joj je neko dostavio da ukori starješinu E.P. Danielsa za njegovo navodno nehrišćansko ponašanje za govornicom. Osoba koja je Eleni dala tu informaciju je dezinformisala, davši joj pogrešno ime propovjednika koji je zaslužio ukor, i takođe pogrešno mjesto gdje se dogodio incident koji je zasluživao ukor.

„Kruži priča da kad sam bio na jednom prijemu kod g-đe Vajt, ona me obavijestila da sam u predavanju o umjerenosti koje sam održao u selu Parma koristio rječnik neprimjeren hrišćanskom propovjedniku i ponašao se nečasno za govornicom, i da joj je Bog to pokazao u viziji, što smjesta sve poričem. Ovu priču javno poričem, kao što sam nekoliko puta uradio privatno. G-đa Vajt mi nikada nije rekla da je išta od ovoga ikada vidjela u viziji, o meni ili nekom drugom. Premda je bio nesporazum, ja sam se našao ukorenim, umjesto onoga kome je ukor bio namijenjen, i ko ga je s pravom zaslužio. Kad su se sve činjenice spoznale, nije ostalo prostora za najmanje neuvažavanje motiva koji su uticali na nju, kako je imala, kako je pretpostavljala, najbolje razloge za vjerovanje da je njen informator kazao istinu. I zaista jeste, ali je napravio grešku u imenu osobe; i sve što je ona imala kazati bilo je istina o drugome, premda se taj incident nije desio u Parmi. Povrh toga, g-đa Vajt mi je jasno kazala da je taj izvještaj došao od gospodina s kojim se upoznala dok je putovala na Zapad.“ (By Elder E.P. Daniels, Review and Herald, August 14, 1883 – „Supplement“)

Elen Vajt nikada nije tvrdila da je sve što se nalazi u njenim spisima proizvod nadahnuća.

„Dragi Brate, Tvoje pismo došlo mi je dok sam bila u južnoj Kaliforniji. Nekoliko sedmica razmatranja stvari vezanih za razvoj rada našeg sanatorijuma tamo, i pisanja pogleda koji su mi dati vezano za zemljotres i pouke iz toga, uzele su mi vrijeme i snagu.“ (RH, August 30, 1906 par. 1)

„Ali sada moram odgovoriti na pisma koja sam dobila od tebe i drugih. U tvom pismu govoriš o svojoj ranoj obuci da se ima bezuslovna vjera u Svjedočanstva, i kažeš: *‘Naveden sam da zaključim i najčvršće vjerujem da sve što si ikad govorila javno ili privatno, da svako pismo koje si napisala pod bilo kojim okolnostima, sve je nadahnuto kao deset zapovijesti.*“ (RH, August 30, 1906 par. 2)

„*Brate moj, marljivo si proučavao moje spise, i nikad nisi našao da sam ja iznijela takve tvrdnje. Niti ćeš naći da su pioniri u našem djelu ikad tako nešto tvrdili.*“ (RH, August 30, 1906 par. 3)

Zbog svega ovoga nameće se pitanje: imaju li vjernici uopšte ispravno razumijevanje biblijskog nadahnuća? Izgleda da je i to shvaćanje izopačeno u crkvama i hrišćanskoj teologiji uopšte, kao što je slučaj i sa najvećim brojem drugih vjerovanja i doktrina. Da li je Bog zaista proroke i apostole nadahnjivao mislima, a zatim prepuštao njima slobodu da izraze te misli svojim riječima, kad su pisali svete spise? Istražićemo šta govori sama Biblija o tome.

2. Nadahnuće biblijskih pisaca

Sve Pismo je dato nadahnućem

2. Timoteju 3:16: „Sve je Pismo nadahnuto od Boga i korisno za poučavanje, za ukoravanje, za popravljavanje, za vaspitavanje u pravednosti.“

Napomena: Grčka riječ za „nadahnuto“ je „teopneustos“, što znači božanski udahnuto. Kako dalje odmičemo sa našim proučavanjem, postaće jasno da je Sveti Duh govorio ustima proroka i apostola i u stvari stavljao Božju riječ u njihova usta.

2. Petrova 1:21: „Jer nikad proroštvo nije prenošeno od čovečije volje, nego naučeni od Svetog Duha govoriše sveti Božiji ljudi.“

2. Samuelova 23:2: „Duh Gospodnji govorio je preko mene, *riječ njegova bila je na mom jeziku.*“

Zapazite da se uvijek koristi izraz „riječ“, a ne „misao“, ili fraza „ovako govori Gospod“.

Jeremija 1:9: „Zatim mi je Gospod rekao: ‘*Svoje riječi stavljam u tvoja usta.*’“

Djela 1:16: „Ljudi, braćo, trebalo je da se ispune riječi iz Pisma, koje je *Sveti Duh prorekao preko Davidovih usta* o Judi, koji je doveo one što su uhvatili Isusa.“

1. Korinćanima 2:13: „O tome i govorimo, ne riječima kojima uči ljudska mudrost, *nego onima kojima uči Duh*, dok se služimo duhovnim riječima da objasnimo ono što je duhovno.“

Prorok Danilo dok je bio pod božanskim nadahnućem, nije imao daha u svom tijelu, ali ipak je mogao govoriti u viziji.

Danilo 10:15-17: „A dok mi je on govorio te riječi, spustio sam lice prema zemlji i *zanijemio*. I gle, on koji je bio sličan sinovima ljudskim *dotakao mi je usne, i ja sam otvorio usta svoja da govorim* i rekao sam onome koji je stajao preda mnom: ‘Gospodaru moj, zbog ovog prizora, utrobu mi je obuzeo veliki nemir, i ostao sam bez snage. Pa kako bi tvoj sluga, gospodaru moj, mogao da govori s tobom, svojim gospodarem? U meni sada nema snage, *niti je daha ostalo u meni.*’“

Napomena: Fizički je nemoguće govoriti kad nemamo daha. Kako je onda Danilo mogao govoriti u viziji? Tako što je Sveti Duh koristio njegove vokalne organe dok je bio u viziji. Tako dolazimo do istine da je Božji Duh davao prorocima i apostolima upravo te riječi koje su govorili ili zapisivali dok su bili pod nadahnućem.

Primjer patrijarha Jakova: U Postanju 49:1-28 nalazimo pro-ročke riječi koje Jakov na umoru uputio svojim sinovima pod božanskim nadahnućem. On je na sebi imao duh proroštva dok je govorio.

„Kad je Jakov bio na umoru, njegova djeca su se sakupila oko njega da prime blagoslov i poslušaju njegove poslednje riječi i savjet. On je oprostio djeci njihovo nedolično ponašanje, i zlonamjerni tretman prema Josifu, koji mu je prouzrokovao mnoge godine žalosti dok je razmišljao o njegovoj navodnoj strašnoj smrti. *Dok je poslednji put*

govorio svojoj djeci, *Duh Gospodnji je počinio na njemu, i on je izri-
cao proročanstva u pogledu njih, koja su sezala daleko u budućnost.*
Dok je bio pod duhom nadahnuća, on je otvorio pred njima njihove
prošle živote, i njihovu buduću istoriju, otkrivajući namjeru Božju u
pogledu njih... Jakov je bio nježan otac. *Riječi koje je govorio svojoj
djeci nisu bile njegove, izgovorene zato što on zadržao duh nepraštanja
na račun njihovih grešaka. On im je bio oprostio. Volio ih je do posled-
njeg. On je duboko žalio zbog gubitka Josifa, i kad je Simeon zadržan
u Egiptu, on je pokazao žalost i izrazio brižnu želju da se njegova djeca
bezbjedno vrate iz Egipta sa svojim bratom Simeonom. On nije gajio
osjećaje zlopamtljivosti prema svojim sinovima u patnji. Ali Bog, svo-
jim duhom proroštva, uzdigao je Jakovljeve um iznad prirodnih osjeća-
nja. U njegovim poslednjim satima, anđeli su bili oko njega, i sila bla-
godati Božje spustila se na nj. Njegova očinska osjećanja navela bi ga
da izreče, u svom umirućem svjedočanstvu, samo izraze ljubavi i njež-
nosti. Ali pod uticajem nadahnuća, on je izgovarao istinu, iako bolnu.“*
(Spirit of Prophecy, Volume 1, pp. 154, 156)

Napomena: Važni naglašeni djelovi izbrisani su iz knjige *Patri-
jarsi i proroci*, str. 235-237 orig.

Primjer Mojsija: Mojsije je napisao sudove Gospodnje iz Njego-
vih usta za djecu Izraela, zabilježene u 2. Mojsijevoj 21-23. glava.
Hrist je diktirao ove sudove Mojsiju dok ih je ovaj zapisivao na gori
Sinaj.

„*Mojsije je zapisao sudove i odredbe iz usta Gospodnjih dok je
bio sa njim na gori.*“ (Spirit of Prophecy, Volume 1, p. 265)

„Gospod je dao mnoge druge uredbe ili sudove, koje su se morale
strogo poštovati. One su zabilježene u 21, 22 i 23. poglavlju Izlaska....
Nakon što je Bog dao Mojsiju različite zakone i uredbe, On mu je na-
redio da siđe i upozna narod sa ovim zakonima. Mojsije je bio upućen
da ih pročita pred narodom. *Dok je bio na gori, morao ih je zapisati
upravo onako kako ih je izgovarao Sin Božji.* ‘Tada je Mojsije došao
i ispričao narodu sve Gospodnje riječi i sve njegove zakone, a cio nar-
od je jednoglasno odgovorio: ‘Vršićemo sve zapovijesti koje je

Gospod dao.' (Izlazak 24:3)... Mojsije im nije prepustio da pogrešno tumače riječi Gospodnje ili pogrešno primjenjuju Njegove zahtjeve. On je zapisao sve riječi Gospodnje u knjigu, da bi se kasnije moglo pozivati na njih. *Na gori on ih je zapisao kako mu je sam Hrist dikti-
rao.*" (2nd Volume of Sermons and Talks, pp. 187, 188)

U stvari, Gospod je direktno govorio Mojsiju, licem u lice, kao što se govori prijatelju.

2. Mojsijeva 33:11: „A Gospod bi razgovarao s Mojsijem licem u lice, baš kao što čovjek razgovara sa svojim bližnjim. Zatim bi se Mojsije vraćao u logor, a njegov sluga Jošua, Nunov sin, njegov pomoćnik, ne bi izlazio iz šatora.“

4. Mojsijeva 12:7, 8: „Ali nije tako s mojim slugom Mojsijem! Njemu je povjeren cio moj dom. Njemu govorim licem u lice, jasnim riječima, a ne u zagonetkama. I on gleda Gospodnju priliku. Kako se onda niste bojali da govorite protiv mog sluge, protiv Mojsija?“

Gospod je govorio Mojsiju riječi koje je ovaj morao ponavljati djeci Izraela U Mojsijevim knjigama nema mjesta za „nadahnuće misli“. Evo još nekoliko primjera: 2. Mojsijeva 19:3-7; 24:3; 35:1; 3. Mojsijeva 1:1, 2; 4. Mojsijeva 15:17, 18.

Primjer Arona: Gospod je izabrao Arona da bude Mojsijev govornik za izraelski narod pred Egipćanima. Bog je bio sa Mojsijevim ustima, a Aron bi ponavljao riječi koje je Gospod govorio Mojsiju.

2. Mojsijeva 4:14-16: „Tada se Gospod žestoko razgnevio na Mojsija i rekao mu: ‘Zar nije Levit Aron tvoj brat? Znam da je on veoma rečit. I evo, baš ti ide u susret. Kad te vidi, obradovaće se u srcu. *Ti mu govori i stavlja riječi u njegova usta, a ja ću biti s tvojim ustima i s njegovim ustima, i naučiću vas šta ćete raditi. I on neka umjesto tebe govori narodu. On će tebi služiti kao usta, a ti ćeš njemu služiti kao Bog.*’“

2. Mojsijeva 4:28-30: „Mojsije je ispričao Aronu sve što mu je rekao Gospod, koji ga je i poslao, i sva čuda koja mu je zapovijedio da učini. Zatim su Mojsije i Aron otišli i sakupili sve starješine Izraelovih

sinova. Tada im je Aron prenio sve riječi koje je Gospod rekao Mojsiju, a Mojsije je učinio čuda pred narodom.“

Primjer Mojsija i Arona je upravo primjer kako Bog govori svojim prorocima, a zatim prorok ponavlja te riječi koje mu je Gospod dao onima kojima su upućene!

2. Mojsijeva 7:1, 2: „Gospod reče Mojsiju: ‘Evo, postavljam te da budeš bog faraonu, a tvoj brat Aron biće ti prorok. Ti ćeš govoriti sve što ću ti ja zapovijediti, a onda će tvoj brat Aron govoriti faraonu da pusti Izraelove sinove da idu iz njegove zemlje.’“

Primjer proroka Balama: Ovdje je data vrlo jasna ilustracija kako nadahnuće djeluje na Božje proroke. Bog je dao Balamu riječi koje je morao prenijeti doslovno kralju Balaku.

4. Mojsijeva 22:35, 38: „Ali Gospodnji anđeo je rekao Balamu: ‘Idi s tim ljudima, *ali govori samo ono što ti ja kažem.*’ I Balam je pošao dalje s Balakovim knezovima... A Balam odgovori Balaku: ‘Evo, došao sam k tebi. Da li ću uopšte moći da kažem nešto? *Šta mi Bog stavi u usta, to ću govoriti.*’“

4. Mojsijeva 23:5, 11, 12, 16: „Gospod je stavio riječi u usta Balamu i rekao mu: ‘Vrati se Balaku i tako mu reci.’... Na to Balak reče Balamu: ‘Šta mi to radiš? Doveo sam te da prokuneš moje neprijatelje, a evo, ti ih obasipaš blagoslovima.’ A on mu odgovori: ‘Zar neću paziti da govorim sve ono što mi Gospod stavi u usta?’... I Gospod se javio Balamu, stavio mu riječi u usta i rekao: ‘Vrati se Balaku i tako mu reci.’“

Originalni izvještaj u Duhu proroštva, tom 1 u skladu je sa biblijskim primjerom u pogledu nadahnuća proroka Balama.

„Balam je odgovorio: Gle, ja dođoh k tebi. On je zatim govorio kako nema silu da kaže išta. Riječ koju mu je Bog dao, to je mogao govoriti, i nije mogao ići dalje. Balam je naredio da se prinesu žrtve prema vjerskim obredima. Bog je poslao svog anđela da srete Balama, da mu da riječi koje će govoriti, kao što je činio u prilikama dok je Balam bio sasvim posvećen službi Bogu... Opet, u Zofimu, na vrhu

Fazge, Balam je prinio žrtve paljenice i onda opet sam otišao na razgovor sa anđelom Božjim. I anđeo je rekao Balamu šta će kazati.“ (Spirit of Prophecy, vol. 1, pp. 322-324)

Napomena: Ovaj vrlo određen iskaz za anđela Gospodnjega koji daje Balamu upravo one riječi koje je morao govoriti kralju Balaku, izbrisane su knjige *Patrijarsi i proroci* u poglavlju „Balam“.

Primjer kralja Davida: Kralj David napravio je zapisnik sa detaljima nacрта Hrama i hramskog namještaja pod direktnim nadahnućem Duha Božjeg.

1. Dnevnika 28:10-19: „...nacrt svega drugog za šta je pod nadahnućem dobio uputstva... Gospod mi je dao da razumijem sve to što je bilo zapisano njegovom rukom koja je bila na meni, sve što treba izraditi prema nacrtu.“

„Gospod je, preko svog anđela, uputio Davida, i dao mu nacrt doma koji je Solomon treba izgraditi za njega. Jedan anđeo bio je zadužen da stoji pored Davida dok je ovaj zapisivao, u korist Solomona, važne upute u pogledu uređenja doma.“ (Spirit of Prophecy, Volume 1, pp. 387, 388)

Napomena: Drugim riječima, anđeo je govorio Davidu šta da piše u pogledu nacрта doma. Uzgred, ova određena činjenica o anđelu koji je stajao pored Davida dajući mu instrukcije za nacrt Hrama, izbrisan je iz knjige *Patrijarsi i proroci*, str. 751 u originalu.

„Prvi hram je podignut tokom perioda najvećeg prosperiteta u istoriji Izraela. Kralj David nagomilao je cijelu riznicu bogatstva za tu svrhu, a planovi za njegovu konstrukciju dati su putem božanskog nadahnuća.“ (Spirit of Prophecy, Volume 4, p. 23)

Primjer proroka Jeremije: Gospod je Jeremiji dao riječi koje je ovaj morao govoriti narodu Jerusalima u Hramu Gospodnjem.

Jeremija 26:1, 2: „Na početku kraljevanja Joakima, sina Josije, Judinog kralja, došla mi je Gospodnja riječ: ‘Ovako kaže Gospod: ‘Stani u dvorište Gospodnjeg doma, i onima koji dolaze iz svih Judinih gradova da se poklone u Gospodnjem domu *objavi sve riječi koje ću ti zapovijediti da im kažeš. Nemoj izostaviti nijednu riječ.*’“

Gospod je Jeremiji zapovijedio da zapiše sve riječi koje mu je Gospod dao, a Jeremija je zatim te riječi izdiktirao pisaru Baruhu.

Jeremija 36:1-4: „Četvrte godine Joakima, sina Josije, Judinog kralja, Gospod je uputio ovu riječ Jeremiji: ‘Uzmi svitak i zapiši u njega sve riječi koje sam ti rekao protiv Izraela i protiv Jude i protiv svih naroda, od dana kada sam počeo da ti govorim, od Josijinog vremena pa do danas. Možda će Judin dom htjeti da sasluša o svim nevoljama koje mislim da mu nanese, pa će se vratiti svaki sa svog zlog puta, a ja ću im oprostiti njihov prestup i njihov grijeh.’ Jeremija je pozvao Baruha, Nirijinog sina, *da Baruh po njegovom kazivanju zapiše u svitak, u knjigu, sve riječi koje je Gospod rekao Jeremiji.*“

„Prorok Jeremija je, poslušan zapovijedi Gospodnjoj, diktirao riječi koje mu je Gospod dao Baruhu, svom pisaru, koji ih je zapisao na svitku. Vidi Jeremija 36:4.“ (4th Testimony, p. 177)

Primjer Isusa Hrista: Isus Hrist, koji je bio „onaj Prorok“ narečen od Mojsija, govorio je riječi koje mu je Otac dao.

5. Mojsijeva 18:18: „Podignuću im proroka između njihove braće, kao što si ti. *Staviću svoje riječi u njegova usta i on će im govoriti sve što mu zapovijedim.*“

Jovan 12:49: „Jer ja nisam govorio sam od sebe, nego mi je Otac, koji me je poslao, dao zapovijest šta da kažem i šta da govorim.“

Jovan 14:24: „Ko me ne voli, ne drži se moje riječi, a riječ koju slušate nije moja, nego je od Oca koji me je poslao.“

Jovan 17:8: „Jer riječi koje si dao meni ja sam dao njima, i oni su ih primili i zaista su spoznali da sam izašao od tebe, i povjerovali su da si me ti poslao.“

Primjer učenika na dan Pedesetnice: Prvi učenici, koji su se bili skupili u gornjoj sobi na Pedeseticu, bili su ispunjeni Svetim Duhom, i govorili drugim jezicima, kao što im je Duh davao da govore. Oni nisu imali nikakve kontrole nad onim što su govorili. To je bila čudno ispoljavanje božanskog nadahnuća među prvim hrišćanima, koji su govorili riječi koje im Sveti Duh stavio u usta (Djela 2:3, 4)

Primjer apostola Jovana i knjige Otkrivenja: Kroz cijelu knjigu

Otkrivenja, Hrist je zapovijedao nadahnutom apostolu da zapisuje riječi koje je govorio Jovanu. Takve su recimo poruke na sedam skupština (Otkrivenje 2:1, 8, 12; vidi takođe Otkrivenje 2:18; 3:1, 7, 14; 14:13; 21:5).

Naravno, postoji još primjera u Bibliji kojima se može potvrditi istina da Bog daje nadahnutom glasniku upravo one riječi koje je on govorio ili zapisao. Postavlja se pitanje, zašto to smeta crkvenom vođstvu, i zašto insistiraju na nadahnuću misli. Odgovor se nameće sam po sebi: pošto Bog očito ne govori preko njih, onda se uvodi manipulativna pretpostavka da im nadahnjuje misli i da su oni Njegov glas, što takođe širom otvara vrata za pravdanje različitih oblika okultizma.

3. Duh proroštva potvrđuje istinu o nadahnuću

Originalni spisi Duha proroštva u savršenom su skladu sa biblijskim učenjem o nadahnuću. Dok istražujemo spise Elen Vajt, zapažamo da su jasne i nedvosmislene izjave koje uče konceptu „diktata Svetog Duha“, a koje se nalaze u originalnim knjigama Duha proroštva (Spirit of Prophecy), izbrisane iz serije „Velika borba“ (Conflict of Ages). To je vrlo zanimljivo u svijetlu sukoba po pitanju nadahnuća i uopšte izmjena i cenzurisanja djela Elen Vajt.

„Onaj koji je otac laži, zaslepljuje i vara svijet šaljući svoje anđele da govore za apostole, tako da se čini da oni opovrgavaju ono što su pisali dok su bili na zemlji, što je *diktirao* Sveti Duh.“ (Spiritual Gifts, Volume 1, p. 176)

„Kad je Stefan došao do ove tačke, nastao je metež među narodom. Zatvorenik je pročitao svoju sudbinu sa izraza lica pred njim. Zapazio je otpor na koji su naišle njegove riječi, koje su izgovorene po diktatu Svetog Duha.“ (Spirit of Prophecy, Volume 3, p. 297)

Napomena: U Djelima 6:5 Luka je zabilježio činjenicu da je Stefan bio pun Svetog Duha; a u Djelima 7:55 vidimo da je on bio pod

istim nadahnućem prilikom svog čuvenog govora pred Sanedrinom. Fraza „*koje su izgovorene po diktatu Svetog Duha*“ izbrisana je iz knjige Djela apostola, str. 100.

„Božji pisari *pisali su po diktatu Svetog Duha, i nisu sami imali kontrolu nad tim poslom.*“ (R&H, Book 1, p. 216, January 22, 1880)

„Stotinama godina prije nego su ljudi izlazili na pozornicu zbivanja, proročko pero, *pod diktatom Svetog Duha*, trasiralo je istoriju. Prorok Danilo opisuje carstva koja će se uzdizati i padati.“ (Bible Training School, December 1, 1912 par. 3)

Neki primjeri u Adventnom pokretu 1840-1844

„Gdje god su se probili misionari, odašiljala se dobra vijest o Hristovom brzom povratku. U raznim zemljama nalažena su izolovana tijela hrišćana, koji su, sami proučavajući Pisma, došli do vjerovanja da je Spasitelj dolazak bio blizu. U nekim djelovima Evrope, gdje su zakoni bili tako ugnjetački da su zabranjivali propovijedanje učenja o Adventu, mala djeca bila su pokrenuta da ga objave, i mnogi su slušali svečano upozorenje.“ (4SP 222)

„Pokret je počeo u jesen 1842, i nastavio se tokom zime 1843. godine. Jedan očevidac, govoreći o djelu postignutom kroz ovu djecu kaže: ‘Vrijeme je providenjem bilo povoljno te zime. Bilo je malo snijega, ali močvare, jezera i rijeke bili su smrznuti tako da su se mogli koristiti kao magistrale, i ljudi su išli u masama u mjesta gdje su bila ova djeca-propovjednici, koja su uglavnom bila siromašni seljaci. Jedan mala djevojčica počela je propovijedati ali nekoliko milja od mjesta gdje sam ja živio, i kako su se vijesti o ovom čudesnom pokretu razglasile, pošao sam sa svojom ženom da sam vidim i čujem. Kad sam stigao u selo, bilo je puno naroda. Dijete, dobi od šest do osam godina, kretalo se okolo među njima, i oni su joj postavljali pitanja na koja je ona odgovarala kao što to obično čine djeca. Ljudi su se zajedno okupljali, dokle koliba nije bila okružena velikim mnoštvom. Kad je i poslednji stigao, njeno držanje se sasvim promijenilo, kako u

slobodi tako i u pokretima, što je jasno ukazivalo da je pokreće nevidljiva sila, a ne njeni prirodni darovi. Kad je otpočela govor, njen glas se takođe promijenio. Rekla je: 'Bojte se Boga, i dajte mu slavu; jer čas Suda njegovog je došao.' Ona je ukorila grijeha kao što su pijančenje, lopovluk, preljuba, psovanje i klevetanje, a takođe je ukorila i one koji idu u crkvu sa svjetovnim poslovima u vidu, umjesto da slušaju Božju riječ i usklade svoje živote sa njom. Njen glas i riječi bili su vrlo impresivni. Mnogi su plakali i uzdisali. Rečeno im je da im je dato vrijeme da se pokaju, ali da to moraju učiniti odmah, i ne odlagati.'" (Historical Sketches of the Foreign Missions of the SDA, pp. 205, 206)

Pored ovoga, zabilježeni su i drugi slučajevi, kao u Švedskoj 1843. godine, gdje je zakonom bilo zabranjeno širenje bilo kakve vjerske doktrine nasuprot zvanične crkve.

Pošto je, dakle, Sveti Duh diktirao riječi koje su proroci i apostoli zapisali u Bibliji, dok su bili pod nadahnućem, na Božje nadahnute spise primjenljivo je sledeće fundamentalno načelo: LJUDI NEMAJU OVLAŠĆENJE (AUTORITET) DA MIJENJAJU NADAHNUTE SPISE, U BILO ČEMU, MA KOLIKO TO NEZNATNO IZGLEDALO!

5. Mojsijeva 4:2: „Nemojte ništa dodavati riječi koju vam zapovijedam niti šta oduzimajte od nje, da biste izvršavali zapovijesti Gospoda, svog Boga, koje vam dajem.“

„Mi nikad ne smijemo stavljati naše riječi umjesto Božjih riječi; jer tako bismo oduzimali od Njegovog zakona.“ (Special Testimony, Series B, No. 3a, p.11)

5. Mojsijeva 12:32: „Savjesno se držite svake riječi koju vam zapovijedam. Ništa ne dodajte niti išta oduzimajte od toga.“

Otkrivenje 22:18, 19: „Svjedočim svakom ko čuje riječi proroštva ove knjige: Ako neko nešto doda ovome, Bog će njemu dodati zla koja su zapisana u ovoj knjizi. A ako neko oduzme nešto od riječi koje su u knjizi ovog proroštva, Bog će mu oduzeti njegov dio iz knjige života, i od grada svetog, i od onoga što je zapisano u ovoj knjizi.“

Matej 4:6: „Ako si Sin Božiji, baci se dole. Jer, zapisano je: ‘Narediće svojim anđelima za tebe, i oni će te nositi na rukama da nogom ne zapneš za kamen.’“ Sotona je ovdje izostavio dio iz originalnog spisa u Psalmu 91, da pokuša prevariti Hrista. Svaki pokušaj mijenjanja Božje nadahnute riječi NIJE od Boga, već je nadahnut od Sotone.

Pokušaji mijenjanja i odbacivanja Riječi za života proroka

Jedno od uobičajenih pitanja (kontra argumenata) koje koriste adventisti, kad pokrenete pitanje mijenjanja riječi Duha proroštva je: Kako su se spisi Elen Vajt mogli falsifikovati dok je ona još bila živa? To je fer pitanje. I postoji jednostavan biblijski odgovor na njega.

2. Korinćanima 2:17: „Jer mi nismo kao mnogi koji trguju Božjom riječju, nego iz iskrenih pobuda - kao od Boga, u Božjim očima, govorimo u Hristu.“

2. Solunjanima 2:1, 2: „A što se tiče dolaska našeg Gospoda Isusa Hrista i našeg sakupljanja k njemu, molimo vas, braćo, ne dajte da vas u prosuđivanju brzo pokoleba ili uznemiri neka nadahnuti izjava ili neka riječ ili neko *navodno naše pismo*, o tome da je Gospodnji dan blizu.“

Da bi spriječio pokušaj lažiranja neke poslanice, Pavle je lično potpisivao svoja pisma (vidi 2. Solunjanima 3:17). Prorok Jeremija takođe je imao svog pisara, Baruha (vidi Jeremija 36:4). I on i Pavle diktirali su svojim pisarima riječ Gospodnju.

„Luka, ljubazni ljekar i vjerni prijatelj, još je bio s njim. To je bila velika utjeha za Pavla, kome nikada kao sada nije trebalo društvo i služba sabraće, oslabljenom zbog starosti, tegobnog rada i slabotinja, zatvorenom u vlažnim i mračnim podrumima rimske tamnice. I, *pošto je bio zavisao od prepisivača*, Lukina služba bila je od velike vrijednosti, omogućivši mu da i dalje komunicira sa braćom i spoljnim svijetom.“ (Sketches from the Life of Paul, p. 308)

Napomena: U originalu za riječ „prepisivač“ stoji termin „amanuensis“, što Oksfordov rječnik definiše kao „onaj koji prepisuje ili piše

po diktatu.“ U knjizi Djela apostola, str. 90, upravo ovaj naglašeni dio je izbrisan.

Otpali judejski kralj uništio je Jeremijine spise, dok je prorok još bio živ (vidi Jeremija 36:21-23). Ali tim činom nije uništena Riječ Božja, jer sve originalne riječi su sačuvane i dodate nove na Jeremijinom svitku: „Jeremija je uzeo drugi svitak i dao ga Baruhu, Nirijinom sinu, pisaru, koji je po Jeremijinom kazivanju zapisao u njega *sve riječi svitka* koji je Joakim, Judin kralj, spalio u vatri. I bilo je dodano još mnogo sličnih riječi.“ (36:32) Zato što je Sveti Duh diktirao riječi koje su bile na prvom svitku, koji je kralj uništio, prorok nijednu nije izostavio dok je diktirao Baruhu zapis na drugom svitku. Tako prorok može proširiti svoje nadahnute spise, ali ne može brisati ništa od prethodnih koji su dati nadahnućem. Bog će sačuvati svoju riječ uprkos pokušajima njenog kvarenja (vidi Psalam 12:6, 7; Matej 24:35).

Božji narod po imenu odbacivao je proroke dok su još bili živi, a neke su čak i ubijali (vidi Matej 23:34, 37). Ponekad djeca proroka nisu bili osobe vjerne Bogu (vidi 1. Samuelova 8:1-3). Sam Isus nije bio vrednovan kako treba u svojoj postojbini (Marko 6:4). Ali Božji proroci imali su odgovornost da vjerno prenesu Božju riječ, bez obzira na reakciju Njegovog naroda po imenu (Ezekiel 3:17-19). Ista ta istina primjenljiva je na djelo Elen Vajt.

„New York City, November 20, 1890. Večeras sam govorila u osam sati, i Gospod mi je dao veliku slobodu. Osjećala sam svoju slabost, i molila Gospoda da me obnovi. Vjerovala sam da će On tako učiniti. Težila sam snažnijoj vjeri.“ (21MR 446.1)

„November 21. Tokom noći bila sam posebno pokrenuta Duhom Božjim. Duša mi je bila privučena najusrdnijoj molitvi Bogu. Bila sam ožalošćena na račun otpadanja Njegovog naroda. Dok sam ležala u krevetu, nemoćna da zaspim zbog bremena koje je počivalo na meni, prela sam se sa Gospodom. Zaspala sam, i tokom noći Bog me je podučio. *Moj vodič je rekao: 'Imam zadatak za tebe da uradiš. Ti moraš govoriti riječi koje ti je dao Gospod. Nakon što se izgovore te riječi, tvoja dužnost ovdje je ispunjena.'*“ (21MR 446.3)

„... Ti moraš uraditi svoj dio, a onda ostalo prepusti Bogu. Moraćeš nositi zaprepašujuće poruke, ali ako oni koji čuju ne mogu uvidjeti važnost ovih poruka, tvoja objašnjenja neće ih dovesti ništa jasnijem shvatanju. Oni imaju uši, ali ne čuju. Sotona kontroliše njihov neposvećen razum, i vodi ih pogrešnom razumijevanju i pogrešnoj primjeni.“ (21MR 447.2)

Kao što smo vidjeli, Božji narod po imenu gotovo uvijek je odbacivao Božje nadahnute glasnike, dok je prorok još uvijek bio živ.

Vjerujemo da se sada posle ovih neophodnih pojašnjenja možemo posvetiti mijenjanju spisa Elen Vajt.

4. Ključni akteri promjena

Džejms Vajt kao podrška i zaštita Duhu proroštva

„Pošto mi je muž stajao sa strane da me podrži u radu, i pošto je on imao jasno svjedočanstvo za usklađivanje sa djelom Duha Božjeg, mnogi su osjećali da ih moj muž lično povređuje, dok je Gospod bio taj koji je položio na njega to breme, i kroz svoga slugu ih ukoravao ne bi li ih naveo da se pokaju za svoje greške i da zadobiju naklonost Božju... Bog je našao za shodno da me gurne na položaje na koje nije postavljao nikog drugog u našem rangu. On je položio na mene bremena ukora kakva nije dao nikom drugom. *Moj muž stajao je uz mene da podrži ta svjedočanstva i ujedini svoj glas sa svjedočanstvom ukora. Bio je primoran da odlučno stane i suzbija nevjerstvo i pobunu, koji su bili drski i prkosni, i koji bi srušili svako svjedočanstvo koje sam nosila, zato što su oni koji su ukoravani bili povrijeđeni i duboko osjećali dati ukor.*“ (Testimony 23, pp. 15, 85, 86)

Sve dok je Džejms Vajt bio živ (1881) da štiti spise Duha proroštva i vodi izdavačko djelo, poruke su u suštini ostale čiste i nepromijenjene.

Uloga Urije Smita u odbacivanju Svjedočanstava

Urija Smit (1832-1903) bio je adventistički autor, službenik i teolog posebno poznat po najdužoj službi urednika *Pregleda i Glasnika* (The Review and Herald) od preko 50 godina.

Godina 1860: Elen Vajt je ukorila Herijet Smit (ženu Urije Smita) i njega samog. Ona nije imala slobodu da saopšti svoja svjedočanstva u prisustvu Smitovih. U stvari, duhovna situacija u crkvi u Batl Kriku bila je toliko loša da Džejsms i Elen Vajt nisu imali zajedništvo sa crkvom, već su Subote provodili u svom domu, ne sudjelujući u bogoslužjenjima crkve. Smitovi su gajili zavist i osjećanja sumnjičavosti prema njima, radeći potajno protiv njih.

Pamphlet No. 16, pp. 5-7, 17, 18: „Letter to Sister H.N. Smith“: „Draga sestro Herijet, mislim da mi je dužnost da rasteretim svoj um prema tebi jutros. Nakon što smo se vratili kući sa Zapada, dobro znaš kakvo breme počiva na nama. Uopšte nismo osjećali jedinstvo sa crkvom, i provodili smo naše Subote kući. Ali da se vratim nazad. Kad smo došli sa Istoka prošle jeseni, kazala sam Džejsmsu da nemam slobodu iznijeti svoje svjedočanstvo crkvi u Batl Kriku, ali on me podsticao da to uradim. Nastavila sam tako činiti, ali na obeshrabrenje vlastite duše; i kad sam se molila u skupštini imala sam tako malo slobode da sam rekla mužu kako je to poslednji put. Nisam znala zbog čega sve ovo. Osjećala sam isto dok sam saopštavala ili čitala viziju u Urijinom i tvojem prisustvu. Oklijevala sam to da učinim, nisam imala slobodu, i osjećala sam čudno nezadovoljstvo.“ (PH016 5.1)

„Dok sam bila u Noksvilu neke stvari su mi se pojasnile za koje nisam znala ranije. Dok sam bila na sastanku sa bratom Kelogom, cijela stvar se otvorila preda mnom kako mi je pokazano u Noksvilu. Stvari su mi slikovito došle na um koje mi je bilo nemoguće da opet oživim. Dok sam bila u Noksvilu, pokazano mi je stanje stvari u Batl Kriku. Pokazan mi je slučaj porodice C. Smita i ukazano mi je na viziju koju nisu poslušali. Zatim sam vidjela Flečera, Uriju, tebe i druge

osobe. To je izgledalo kao lančana veza, sa osjećanjima nezadovoljstva, kako posmatra Džejsma i mene sa zavišću i sumnjom. Urija i Džems su mi pokazani na udaljenosti jedan od drugog, neujedinjeni. Tama je bila u Uredu. Anđeli Božji bili su ožalošćeni, i veoma malo mogli učiniti sa tamošnjim djelom. Postojalo je tajno nezadovoljstvo, sve sprovedeno u tajnosti, prikriveno od nas. Zatim sam vidjela J.H. Vagonera, i on je komunicirao između njega i Urije. Urija je krivio Džejsma zbog pisanja bratu Vagoneru, a brat Vagoner je krivio njega što nije otvoren i iskren. Ako je brat Vagoner rekao Uriji da je brat Vajt u krivu u svojim osjećanjima prema vama, ja sam još više; opteretila sam njegov um osjećanjima u pogledu ove stvari, te stoga ne sudite prebrzo bratu Vajtu u ovoj stvari, jer ja sam jednako pokuđena, tada bi se stvari ostavile u drugačijem obliku. Ali stvari nisu ostavljene kako treba. One su ostale napola dovršene, sa svom kritikom na Džejsma, kao i mnoge druge. Bog negoduje na takvu nepravdu. Bilo je prilika za osjećanja brata Vajta i brata Vagonera; ali njihova osjećanja bila su tako snažna, i njihov kurs je bio pogrešan što nisu direktno pošli k Uriji i razgovori o svemu tome. Ali Urijina i tvoja greška bila je utoliko veća u prenošenju stvari drugima, i pisanju Vaukonu (Waukon) prije razgovora sa Džejsmom oko ovoga.“ (PH016 5.2)

„Herijet, vidjela sam da se čudno djelo odvijalo ovdje mjesecima u prošlosti. Bilo je međusobnog jačanja ruku u nevjerstvu prema vizijama zbog grešaka nekih koji su ukoreni. Osjećala sam se slomljeno u duhu, i da sam povrijeđena. Nemam više svjedočanstva da nosim u Batl Krik dok se stvari sasvim ne promijene. Ovo je mračnije od djela u Ročesteru, i izvjesno gore; jer vidjela sam da su imali svoj primjer i izložila stanje pred njima kao upozorenje.“ (PH016 6.1)

„...Da ste poslušali viziju koja je data tebi i Uriji prije dvije godine, mnogo biste uštedjeli; ali ste zanemarili svu svjetlost, birajući svoj vlastiti pogled na stvari, bili ste slobodni da stvarate povjerenike tamo gdje niste trebali, ali ste zato bili vrlo zatvoreni i tajnoviti prema nama, sa kojima ste od svih drugih trebali biti najpovjerljiviji. To je bila najveća nepravda.“ (PH016 15.2)

„...Kad je data riječ opomene ili čak savjeta koja se kosi sa vašim osjećanjima i idejama, umjesto da pažljivo razmotrite i vidite šta je uzrok tome i priznate da ste možda u krivu, vi ste ćutali i smatrali da nepravедno stradate, a brat Vajt je bio kritičan, strog i surov. O Herijet, shvatala ti to ili ne, takva osjećanja dolazila su iz sebičnog, neposvećenog srca. Brat Vajt nije savršen... Ali da ste ti i Urija bili slobodni priznati kad pogriješite kao što je on, ne bi bilo problema koji sada postoje.“ (PH016 17.2)

Godina 1871: Starješina Smit je jeo meso i nije slijedio zdravstvenu reformu. On je bio „Elije“ u svojoj porodici i nije slijedio Svjedočanstva (vidi Testimony to the church at Battle Creek – 1872, pp. 41-45; ovo je izostavljeno u sadašnjem 3rd Testimony, pp. 186-197)

Godina 1879: Smit je bio „Elije“ u svojoj crkvi i nije vjerno postupao sa grijehom i ukoravao ga.

Godina 1882: Elen Vajt uputila je jedan od najjačih ukora crkvi u Batl Kriku, ali posebno starješini Smitu zbog odbacivanja Svjedočanstava, izbjegavanja odgovornosti i duhovne tame (Testimony for the Battle Creek Church – 1882, pp. 29, 42, 43, 46, 47, 50). Svi ovi ukori izbačeni su sadašnjeg izdanja 5th Testimony, pp. 21-98, a postoje i druga važna izostavljanja u svesci br. 5.

Godina 1883: Ovo je ključna godina kada je starješina Smit ušao u tamu, i Elen se plašila za njegovu dušu.

Letter 3, 1883: „Plašim se za tebe, brate moj. Imam najnježnija osjećanja sažaljenja i respekta za tebe, dok znam da lagano odlaziš u tamu... To me čini revnijom, zabrinutijom za tebe. Znam da si pod obmanom i ako ne raskineš sa Vilijemom Gejdzom (William Gage) i ostalima koji nisu u ništa boljem stanju, Gospod će te pustiti sa njima u sigurnu propast... Znam da kad se neko u poziciji u kojoj si ti, istina se obraća u zabludu a svjetlost u tamu... Ali tako mi je žao što si se upleo sa društvom koje ima duh aždaje... Ti si u tami, i ti i on (Gejdz) niste sada nosioci svjetlosti u uredu. Tvoj uticaj je na zlo. Ti rasipaš od Hrista i od istine... Još jednom te upozoravam, raskini Sotonine lance. Budi opet slobodan čovjek.“

„Ti takođe radiš ovaj posao – jačaš ruke našim neprijateljima. Ali Gospod će raditi za svoje djelo i obratiti u ništa najpametnije, najmuđrije šeme zlih ljudi, a to što ti čak i svojim ćutanjem odobravaš djelo Sotonino preko njegovih agenata suviše je strašno za razmišljanje...“ (Letter 14, 1883)

Odgovor Urije Smita na objavljene ukore Elen Vajt

Iz pisama koje je Urija Smit pisao D.M. Kenrajtu (Canright) otkriva se stvarni odnos koji je on imao prema duhovnim darovima Elen Vajt. On se držao načela „samo Biblija“ i nije stvarno vjerovao u nadahnuće Elen Vajt, a čak je vjerovao da se argumenti upotrijebljeni protiv Mormonskih darova takođe mogu primijeniti na duhovne darove Elen Vajt.

„Čini mi se da su ta svjedočanstva (Experience and Views) praktično došla u tom obliku, da nema nikakve svrhe pokušavati braniti pogrešne tvrdnje koje su sada stavljene pred njih. Napokon, posle nepravednog tretmana koji sam primio proteklih godina, ne osjećam nikakav teret u tom pravcu... Pretpostavljam da si primijetio u Pregledu od 13. marta potiranje Mormonskih darova brata Vagonera. Ali ako se ne može isto rezonovanje donekle primijeniti na naše iskustvo, onda ja ne vidim jasno.“ (March 22, 1883)

„Ne smatram moje iskustvo bezvrijednim, niti moj život odbačenim; jer sam ukorijenjen i utemeljen u našim doktrinama. Vjerujem da je sistem proročkih tumačenja koji izlažemo zdrav, i da pošto smo do sada bili oruđe za njegovo predstavljanje svijetu, uradili smo dobar posao. Ništa od ovoga nisam naučio iz vizija, i ona ne stoje na njihovom autoritetu... Ta ideja je tako studiozno ubačena u umove ljudi da dovesti u pitanje vizije je isto što i najmanju ruku postati beznadežni otpadnik i pobunjenik; i previše njih, žao mi je što ovo moram kazati, nema dovoljno snage karaktera da prodrma takvu koncepciju, te otuda u momentu kad se bilo šta uradi da se prodrmajaju o vizijama, oni gube vjeru u sve i odlaze u propast. Vjerujem da se ovakvo stanje stvari

nikad ne bi dogodilo da je pozicija našeg naroda o ispoljavanju ovih darova bila ispravna.“ (April 6, 1883)

Noćna vizija o cenzuri djela Elen Vajt

Da li je Bog znao, ili da li je sama Elen Vajt znala, da će njeni spisi biti falsifikovani i da će biti izdana od tzv. „braće“? DA!

„Te noći sam sanjala da se nalazim u Batl Kriku i da kroz stranično okno na vratima posmatram kako se jedna povorka, dva i dva u redu približava našoj kući. Ljudi u povorci izgledali su strogi i odlučni. Dobro sam ih poznavala i pošla sam da otvorim vrata primaće sobe da bi ih dočekala, ali sam ipak još jednom pogledala kroz prozor. Prizor se izmijenio. Povorka je sad ličila na katoličku procesiju. Jedan je u ruci držao krst a drugi jednu trsku. Kad su se približili kući onaj što je nosio trsku obišao je kuću i rekao triput: ‘Ova kuća se proskribuje [stavlja van zakona, zabranjuje, uz mogućnost konfiskacije ili zapljene – prim. prev.]. Stvari se moraju zaplijeniti. One govore protiv našeg svetog reda.’ Užas me je obuzeo i potrčavši kroz kuću izašla sam na vrata prema sjeveru i našla se usred jedne grupe nekih koje sam poznavala, ali se nisam usuđivala ni riječ da prozborim iz straha da ne budem izdana. Tražila sam neko skrovito mjesto gdje bih mogla plakati i moliti se i gdje me neće pratiti žudne, ispitivačke oči gdje god se okrenem. Stalno sam ponavljala: ‘Kad bih samo mogla razumjeti sve ovo. Kad bi mi samo htjeli reći šta sam rekla ili učinila.’

Puno sam plakala i molila dok sam gledala kako se naše stvari plijene. Pokušala sam da pročitam saosjećanje ili sažaljenje u pogledima onih oko sebe, i zapazila nekoliko izraza naklonosti od onih koji bi htjeli pričati sa mnom ili me tješiti kad se ne bi plašili da bi ih ostali mogli primijetiti. Pokušala sam jednom da umaknem iz te gomile, ali vidjela sam da sam pod prismotrom i prikrila sam svoje namjere. Počela sam glasno plakati i govoriti: ‘Kad bi mi samo kazali šta sam učinila ili šta sam rekla!’ Moj muž, koji je spavao u krevetu u istoj sobi, čuo je moj glasni plač i probudio me. Jastuk mi je bio mokar od suza,

a na meni žalosna potištenost duha.“ (Testimony 13, pp. 12-14)

Napomena: „Stvari“ za zapljenu predstavljaju nepoželjne istine u spisima Elen Vajt.

R&H, Book 1, p. 372: „Neću izbjegavati da objavim cijeli savjet Božji. Iako može biti neprijatno, ja moram ukoravati, karati, kako mi Bog zapovijeda, bez obzira da li će tjelesno srce prihvatiti ili odbaciti riječi upozorenja. Već četrdeset godina Sotona ulaže najodlučnije napore da ukine svjedočanstvo od crkve; ali ono je nastavilo iz godine u godinu da upozorava grešnike, demaskira varalice, hrabri klonule. Moje povjerenje je u Boga. Naučila sam da se ne iznenađujem opoziciji u bilo kojem obliku ili iz skoro svakog izvora. Očekujem da ću biti izdana, kao što je bio moj Gospod, od prijatelja po imenu.“ (October 6, 1883)

Ova izjava Elen Vajt objavljena je oko šest sedmica prije sjednice Generalne konferencije 1883, koja je izdala rezoluciju i naimenovala komitet za promjenu svjedočanstava Svetog Duha. Između ostalog u toj rezoluciji stajalo je sledeće: „Mnoga od ovih svjedočanstava pisana su pod najnepovoljnijim okolnostima, budući da je pisac bio previše pritisnut brigom i radom da posveti kritičke misli gramatičkoj savršenosti spisa, i da su oni štampani u takvoj žurbi da je dopušteno da ove nesavršenosti prođu neispravljene; i pošto mi vjerujemo da je svjetlost data od Boga Njegovim slugama došla putem prosvjetljenja uma, prenoseći na taj način misli, a ne (osim u rijetkim slučajevima) same riječi kojima te ideje treba izraziti; odlučili smo da se u novom izdanju ovih knjiga naprave takve verbalne izmjene koje će ukloniti gore pomenute nesavršenosti, koliko je to moguće, bez promjena misli u najmanjoj mjeri.“ (R&H, November 27, 1883)

Komitet za izmjene činio je sledeći sastav: G.I. Batler, predsjednik; S.N. Heskeli; Urija Smit; J.H. Vagoner; V.C. Vajt.

Sama činjenica da je Urija Smit bio član Komiteta, koji je prethodno ukoren za odbacivanje svjedočanstava, pokazuje koliko su crkvene vođe vrednovale nadahnuće. Istovremeno postaje jasno zašto izbačeni lične ukori upućeni Smitu iz kasnijih verzija Svjedočanstava

za crkvu. Glavni izgovor za promjene bila je navodna ispravka gramatičkih grešaka. Međutim, sledeća izjava Elen Vajt odbacuje ovaj argument:

„U pogledu svjedočanstava, ništa se ne zanemaruje, ništa se ne odbacuje; ali mora se uzeti u obzir vrijeme i mjesto. Ništa se ne smije raditi neblagovremeno. Neke stvari moraju se zadržati jer neke osobe bi mogle nepravilno koristiti datu svjetlost. Svaka jota i titla je bitna i mora se pojaviti u pogodno vrijeme. U prošlosti, svjedočanstva su pažljivo pripremana prije nego su odašiljana na publikaciju. I sva pitanja su pažljivo proučavana nakon prvog pisanja.“ (Selected Messages, book 1, p. 57)

Dakle, ova rezolucija GC iz 1883, bila je prethodnica falsifikovanju djela Elen Vajt. Malo je poznata činjenica da je starješina S.H. Lejn (Lane) tražio da i Elen Vajt kao autor asistira u tom poslu, ali je glasanjem bio odbijen. (Report of Committee on Examination of the Testimonies, White Estate DF 194a).

Uloga Dž.H. Vagonera u mijenjanju Svjedočanstava

Pažljivim iščitavanjem originalnih svjedočanstva i spisa Elen Vajt, nalazimo ukore upućene starješini Džozefu Harviju Vagoneru, koji je flirtovao kao oženjen stariji čovjek sa udatom ženom (Georgie S. Had). Iz kompilovanih knjiga ne može se zaključiti o kome je riječ, ali pregledom kompletnih objavljenih spisa nalazimo da je to pismo Vagoneru upućeno 4. novembra 1885. godine. Prema sadržini pisma, ova afera trajala je godinama, što znači da je Vagoner bio kriv za preljubu dok je prihvatao ili odbacivao promjene svjedočanstava.

Da li je Bog ovlastio Elen Vajt da mijenja svjedočanstva?

U ranim godinama javne službe Elen Vajt, ona je izmijenila poruke koje joj je Bog dao, što je bilo nevjerstvo s njene strane; ona nije željela predati poruku tačno onako kako joj je Bog dao. Kao rezultat,

vidjela je sebe u viziji da se nalazi pod Isusovim neodobravanjem, što je za nju bilo apsolutno zastrašujuće.

„Kad mi je Bog isprva dao poruke da isporučim Njegovom narodu, bilo mi je teško da ih objavim. Često sam ih omekšavala, i činila ih blagim koliko je to moguće iz straha da ih ne ožalostim. Bilo je veliko iskušenje objavljivati poruke KAO što mi ih je Gospod dao. Nisam shvatala da sam bila nevjerna, i nisam vidjela opasnost i grijeh takvog kursa, dok nisam bila uzeta u viziji u prisustvu Isusa. On me je pogledao sa neodobravanjem, i okrenuo svoje lice od mene. Nemoгуće je opisati strahotu i agoniju koju sam tada osjetila. Pala sam na lice pred njim, ali nisam imala snage izgovoriti ni riječ. O, kako sam čeznula da se prikrijem i sklonim od tog strašnog mrgođenja. Tada sam shvatala, u izvjesnoj mjeri, kako će se osjećati izgubljeni kad po viču: ‘Planine i gore, padnite na nas, i sakrijte nas od lica onoga što sjedi na prestolu, i od gnjeva Jagnjetova.’“ (A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, p. 63, 1851)

„Ovo je djelo koje je podređeno najstrožijem kriticizmu i najžešćem progonstvu za dugi period od dvadeset godina, a ipak je ostalo nepromijenjeno. Da je ovo djelo poteklo u umu neke neprofinjene žene, bilo bi odavno izbačeno iz svog kursa, uvučeno u zbrku i ništavilo.“ (Testimony 26, p. 4 – 1876 by Elder James White – ova izjava izbrisana je iz sadašnjeg Svjedočanstva za crkvu br. 4)

„Daleko od želje da uskratim išta od onoga što sam ikad objavila, osjećala bih veliko zadovoljstvo u publikovanju svakog reda mojih spisa koja su ikad štampana.“ (A Word to the Little Flock, p. 27 – 1883 – iste godine kad je Komitet GK odlučio vršiti izmjene).

„To što sam pisala je ono što mi je Gospod zapovijedio da pišem. Nisam upućena da mijenjam ono što sam poslala.“ (R&H, book 5, p. 110 – 1905)

„Neću povući nijednu riječ poruke koju sam nosila.“ (R&H, book 5, p. 231 – 1906)

„Ni jedna riječ nije promijenjena niti proširena.“ (Special Testimonies, Series B, No.7, p. 57, 1905)

„To što sam napisala je ono što mi je Bog dao da napišem. Nisam dobila nikakve upute da promijenim to što sam napisala.“ (Review and Herald, p. 10, 1905)

„Neću povući ni jednu riječ poruke koju sam donijela.“ (1906)

„Sada možete vidjeti šta Božji narod radi. Oni se svi ne zakopavaju u sebičnosti. ‘Svjedočim svakom ko čuje riječi proroštva ove knjige: Ako neko nešto doda ovome, Bog će njemu dodati zla koja su zapisana u ovoj knjizi. A ako neko oduzme nešto od riječi koje su u knjizi ovog proroštva, Bog će mu oduzeti njegov dio od drveta života, i od grada svetog, i od onoga što je zapisano u ovoj knjizi.’ (Otkrivenje 22:18,19) Dakle, želim da razmislite o ovome na trenutak. Postoje planovi postavljeni na svaki način da se promijene sentimenti Biblije tako da ne bude toliko zabranjujuća, kažu oni, tako neprijatna. I ja pišem moja djela, pišem kako vam govorim. Ustajem prije nego se iko pomakne u mojoj kući. Ustajem da pišem stranicu po stranicu, stranicu po stranicu, i to se obznanjuje ljudima. Ali to je zato što ne mogu spavati kad posmatram opasnosti duša u raznim mjestima koji izgledaju kao da su u smrtnom snu. Oni dobijaju Riječ.

Oni koji umnožavaju moje spise dolaze k meni i kažu: ‘Evo sada bolje revidiranih riječi, i mislim da ću to staviti.’ Ne mijenjajte nijednu riječ, ni riječ. Ne trebaju nam uopšte revidirana izdanja. Dobili smo riječ koju je Hrist govorio i dao nama. Biće revidiranih izdanja, puno njih, upravo pred svršetak ove zemaljske istorije, i želim da to svi moji radnici razumiju, a imam znatan broj njih. Želim da shvate da nikad ne uzimaju revidiranu riječ i stavljaju je na mjesto jasnih, jednostavnih riječi onakvih kakve jesu. Oni misle da ih usavršavaju, ali kako znaju da time ne gase jednu ideju i daju joj manju važnost od one koju je Hrist mislio da imaju. (Ms188, pp. 25.26 - 1907)

Ovo je jedan segment iz spisa Elen Vajt koji je sve do skoro bio neobjavljen i potpuno nepoznat čitaocima. Nije teško pogoditi koji je razlog njegovog zadržavanja. Ali istina prije ili kasnije uvijek izađe na vidjelo.

5. Priznanja

Najveći doprinos koji je Elen Vajt ikada dala hrišćanskoj literaturi predstavlja njeno pisanje na temu „Velika borba između Hrista i Sotone“, koju je započela 1858. godine u knjizi pod naslovom „Duhovni darovi“ (Spiritual Gifts, Volume 1, na 219 strana), koja pokriva period od pada Sotone do druge smrti i nove zemlje. Ona je proširila ovu temu u periodu 1870-1884 u četiri knjige serije pod nazivom „Duh proroštva“. Ovome bi se mogla dodati i originalna knjiga „Događaji iz Pavlovog života“ (Sketches from the life of Paul).

Od 1888. do 1917. godine, razvijena je serija „Velika borba“ (Conflict of Ages), koju čine pet knjiga, u kojoj nalazimo mnoge izmjene u porukama koje se nalaze u originalima „Duha proroštva“, a brojne stranice prvobitnog materijala su izbrisane. U knjigama nove serije takođe se nalaze neke očigledne nebiblijske greške, kao i materijali kopirani od drugih nenadahnutih historičara i autora (odatle i optužbe za plagijatorstvo). Dakle, serija „Velika borba“ je kompilacija ranijih djela Elen Vajt koju su uredili i pripremili drugi (nenadahnuti) autori za javnu distribuciju i prodaju. To konkretno znači da ako su ti autori (crkvene vođe) procijenili da određene izjave Elen Vajt ne odgovaraju njihovim planovima na ciljnom „tržištu“ ili njima samima, oni su to jednostavno brisali ili vješto mijenjali.

Šta je sama Elen kazala o vrijednosti knjiga „Duha proroštva“?

„Ove knjige treba staviti u svakoj porodici u zemlji. Bog daje svjetlost sa Neba, i nijedna porodica ne treba biti bez nje.“ (R&H, book 1, p. 210)

„Knjige Duha proroštva, i takođe Svjedočanstva, treba predstaviti svakoj porodici koja drži Subotu, i braća trebaju znati njihovu vrijednost i revno ih čitati... One trebaju biti u biblioteci svake porodice i iznova čitane. Treba ih čuvati na mjestu gdje ih mnogi mogu pročitati,

i pustiti ih da se pohabaju čitanjem od svih susjeda... Vi trebate pozajmljivati Duh proroštva svojim susjedima, i nagovarati ih da kupe primjerke za sebe.“ (R&H, book 1, p. 315)

Napomena: Kao što vidimo, za razliku od crkvenih vođa, Elen Vajt nije imala namjeru ništa da skriva od drugih ljudi. Ovaj princip transparentnosti u Božjem djelu postavio je sam Isus: „Ja sam javno govorio svijetu. Uvijek sam poučavao u sinagogi i u hramu, gdje se skupljaju svi Judejci. Ništa nisam govorio u tajnosti.“ (Jovan 18:20)

Neka dokumentovana priznanja

Biblijska konferencija 1919: „B.L. House: ...knjige kao „Događaji iz Pavlovog života“, „Čežnja vjekova“ i „Velika borba“ sastavljene su različito, čini mi se... U starom izdanju „Događaji iz Pavlovog života“, ona je bila vrlo jasna oko obrednog zakona. Toga nema u novoj knjizi [Djela apostola], i pitam se zašto je izostavljeno.

D.A. Parsons: Ja imam odgovor na to. Bio sam u Kaliforniji kad je ta knjiga kompilovana, i uzeo sam staro izdanje i razgovarao sa bratom Vilom Vajtom [sinom Elen Vajt] o upravo tom pitanju. On je rekao da je cijela knjiga, sa izuzetkom tog poglavlja, kompilovana neko vrijeme, i da su je zadržali do uređivanja tog poglavlja na takav način da spriječe nastanak polemika. Oni nisu željeli da se [nova] knjiga koristi za izazivanje kontroverzi, i stoga su eliminisali najveći broj ovih izjava o obrednom zakonu upravo da spriječe obnavljanje velikog spora oko obrednog zakona u Galatima...

B.L. House: Po mome shvatanju, starješina J.N. Anderson pripremio je ove istorijske citate za staro izdanje [kompilovanu „Veliku borbu“ iz 1888], a brat Robinson i brat Crisler, profesor Prescott i drugi opskrbili su citate za novo izdanje. Da li je ona pisala te istorijske citate?

A.G. Daniels: NE...

W.W. Prescott: Upravo se dotičete iskustva kroz koje sam ja lično

prošao, jer svi znate da sam donekle doprinio u pogledu revizije „Velike borbe“. Ja sam pripremio znatan materijal u pravcu tog pitanja... Po meni, postoji razlika između djela koje je ona sama pripremila i onog što su pripremili drugi za prodaju u javnosti... Kad sam razgovarao sa V.C. Vajtom o ovome, on mi je otvoreno kazao da kad su pripremali „Veliku borbu“, ako ne bi našli ništa u njenim spisima o izvjesnom poglavlju, pravili su istorijske veze, uzimali druge knjige kao „Danilo i Otkrivenje“ i koristili djelove iz njih...

A.G. Daniels: U Australiji sam vidio kako se pravi „Čežnja vjekova“, i vidio prerađivanje poglavlja, od kojih su neka iznova pisana.“

Starješina J.H. Vagoner takođe je odigrao značajnu ulogu u pripremi serije knjiga „Velika borba“. Kao što smo već vidjeli, ovog čovjeka Elen Vajt je ukorila za grijeh preljube, koji bi Vagoner priznao ali se nikad istinski nije pokajao i odbacio ga, već se taj slučaj nastavio godinama. Ukori su revno dolazili ali stanje se, na žalost, nije promijenilo, tako da ona, prirodno, nije imala povjerenja u njegove odluke i osjećanja (vidi 21 MR, pp. 147-149; Letter 76, 1886).

Starješina J.H. Vagoner stigao je u Evropu februara 1887. godine i pomagao Marian Davis (sekretarici) u pripremi nekih poglavlja za knjige „Velika borba“ i „Patrijarsi i proroci“, i uz to napisao neke dodatke. U izradi tog proširenog izdanja takođe su sudjelovali Urija Smit i M.C. Wilcox. Sama Marian Davis je 1891. godine priznala Eleni Vajt svoj nedostatak vrednovanja svetosti posla u koji je bila uključena. Iako se iz nekih spisa stiče utisak da je Elen Vajt dugo radila na knjizi „Čežnja vjekova“, iz pisma napisanog 1896, kada je naznačila da je taj rukopis spreman za štampu, priznala je da je malo vremena posvetila ovoj knjizi.

„Rukopis ‘Život Hristov’ upravo treba da se šalje za Ameriku. To će biti posao za Pacific Press. Unajmila sam radnike za pripremu ove knjige, posebno sestru Davis, i to me koštalo tri hiljade dolara... Malo vremena sam posvetila ovoj knjizi, jer govori, pisanje članaka za novine, i pisanje privatnih svjedočanstava da bi se predusrela i suzbila

zla koja dolaze, držala su me zauzetom.“ (Letter 114, 1896; 3rd Selected Messages, p. 119)

Zaključićemo ovaj dio priznanjem W.W. Prescottta u pismu upućenom W.C. White-u 1915. godine.

„Čini mi se da velika odgovornost počiva na svima nama koji znamo da postoje ozbiljne zablude u našim autorizovanim knjigama i ne činimo nikakav posebni napor da ih ispravimo. Narod i naši prosječni službenici [propovjednici] imaju povjerenja u nas da smo ih opskrbili sa pouzdanim iskazima, i oni koriste naše knjige kao valjan autoritet u svojim propovjedima, ali mi smo ih pustili da godinama afirmišu stvari za koje znamo da su netačne. Ne mislim da je ovo pravo. Čini mi se da izdajemo naše povjerenje i varamo propovjednike i narod. Izgleda mi da postoji mnogo više zabrinutosti za sprječavanje mogućeg šoka za neke vjerne ljude nego za ispravljanje zablude.

Tvoje pismo ukazuje na želju s tvoje strane da mi pomogneš u ovom dijelu, ali plašim se da je malo kasno. Iskustvo iz proteklih šest ili osam godina, i posebno stvari o kojima sa razgovarao s tobom, imale su uticaja na mene na nekoliko načina. Morao sam prevazići neke teške šokove, i nakon što sam dao najbolje od svog života za ovaj pokret, imam malo mira i zadovoljstva u tome, što me vodi do zaključka da ono što moram činiti učinim tiho i po savjesti, i pustim druge da nastave bez mene. Naravno to je daleko od srećnog završetka mog životnog djela, ali se čini da je najbolja naknada koju mogu pružiti. Način na koji se postupalo sa spisima tvoje majke i lažni utisak u pogledu njih koji se i dalje podstiče među narodom donio mi je veliku zbrku i iskušenje. Čini mi se da se ono što se svodi na obmanu, iako vjerovatno nenamjernu, praktikovalo u pravljenju nekih njenih knjiga, i da nije učinjen ozbiljan napor da se razuvjere umovi ljudi za koje se znalo da imaju pogrešne poglede na njene spise. Ali nema koristi ulaziti u ove stvari. Godinama sam govorio s tobom o njima, ali to nije donijelo nikakvu promjenu. Mislim, međutim, da skrećemo u krizu koja će doći prije ili kasnije, vjerovatno prije. Već nastupa vrlo jak osjećaj reakcije.“

Ovi ljudi, očigledno prilično savjesni, bili su pioniri i kasniji nosioci adventne poruke. Nije teško zamisliti koliko su spremnije manipulirale kasnije generacije lažnih nasljednika.

„Potreba“ crkve za manipuliranjem posebno je izražena u periodu od 1930-ih, otkako je postavljen cilj postepenog uvođenja dogme o Trojstvu kako bi se riješili etikete kulta zbog nepriznavanja od strane „hrišćanske zajednice“. Detaljno na ovu temu možete čitati u knjizi Gorana Šušljica [„Adventisti – Prva Zapovijest ili Trojstvo“](#).

6. Krivotvorenje spisa

Kao što smo vidjeli u prethodnom dijelu, „Duh proroštva, knjiga IV“ ili „Velika borba, tom IV“ izdata 1884. godine predstavlja završno djelo Elen Vajt iz te serije. U svojim kasnijim spisima, Elen se jasno poziva na to izdanje, ponavljajući da se radi o „četvrtoj knjizi“. Revidirana i izmijenjena „Velika borba“ iz 1888. godine, najavljena u časopisu „Znaci vremena“ (Signs of the Times) 2. septembra 1889, na svojoj uvodnoj strani nema naznaku „četvrta knjiga“, kao ni odrednicu „Duh proroštva“. „Prošireno“ izdanje sadrži skoro 200 dodatnih strana, dok je oko 20 strana iz originala izbrisano, nazivi nekih poglavlja promijenjeni, a određeni tekstovi prepravljani i preformulisani. Time je uvedena nova serija veoma različitih knjiga pod nazivom „Konflikt vjekova“ (ili „Kosmički konflikt“). Jedno od opravdanja za izmjene koje su crkvene vođe koristile je da su time knjige Elen Vajt postale prijemčive za druge i da imaju prođu u evropskim zemljama.

Kako se Elen bližila kraju svog života, sve manje je pisala, a sve više se oslanjala na sekretare oko izbora materijala za objavljivanje. Time se otvorio dodatni prostor za krivotvorenje, što se može vidjeti i iz bilješki njenog sina Vilija Vajta. „Prije oko pet godina ona je prestala sa svojim stalnim pisanjem pisama i članaka za novine.“ (Pacific Union Recorder, February 25, 1915, par. 3). Takođe je poznato da je

Vili Vajt naručio gumeni pečat sa potpisom svoje majke (negdje 1901. godine) s kojim je štambiljao „Svjedočanstva“ za slanje. (Ovdje se valja podsjetiti biblijskog izvještaja koji kaže da je apostol Pavle vlastitom rukom potpisivao i time potvrđivao vjerodostojnost nekih svojih poznih spisa, za razliku od Vilija i družine, koji su smatrali da to mogu činiti po svom nahođenju.)

Kakav je zapravo bio umni sklop Vilija Vajta i šta je on mislio da radi? „Kao tijelo adventista sedmog dana, mi vjerujemo da će ova crkva stajati do Hristova dolaska... Godinama sam osjećao da je moja privilegija da učinim sve što mogu da privučem majčinu pažnju na najdivnije karakteristike našeg djela, na brojna obećavajuća iskustva u našim institucijama i na konferencijama. Rezonovao sam da ako je Gospod izabrao majku da bude njegov glasnik za ispravljanje grešaka u crkvi, otvarajući joj opasnosti, pogreške, zablude, slabosti i zlobe ljudske, i pošto ova otkrivenja pritiskaju njeno srce skoro do smrti, zato ne može biti pogrešno s moje strane da objedinim sve riječi radosti i sve dobre vijesti koje će utješiti njeno srce, i svaki događaj koji će pokazati silu Hristovu na djelu u crkvi, i koji će prikazati najbolju stranu rada ljudi koji nose teška bremena u djelu Gospodnjem; stoga sam nastojao da skrenem njenu pažnju na svijetlu stranu stvari. Kad je neki brat govorio dobro o onom što radi drugi brat, skretao sam joj pažnju na to. Kritike i optužbe koje su braća upućivala jedni drugima morao sam zadržati za sebe.“ (Spalding-Magan Collection, pp. 446, 447, 470, by W.C. White, 1905)

Očigledno Vili je mislio da je Crkva na putu u Hristovo kraljevstvo sa devizom „Budimo pozitivni“. On se počeo tako ponašati odmah nakon smrti svog oca Džejmsa.

„Da bi poštedio moja osjećanja, Vili mi je uskratio neke neprijatne detalje vezano za stvari u Batl Kriku.“ (Testimony for the Battle Creek Church, p. 20, 1882). Ne iznenađuje što je ovo izbrisano iz sadašnje 5 sveske Svjedočanstava, str. 45.

Povrh toga, Vili je bio u stanju i da radi direktno nasuprot Svje-

dočanstvima svoje majke. Tako je jednom prilikom izbjegao da pošalje 5.000 \$ na Jug (vidi *Some History, Experience, and Facts*, pp. 17, 18). Na savjetovanju u Berien Springsu 1904. godine, Vili nije predao direktno svjedočanstvo svoje majke upućeno prof. Preskotu da prestane javno napadati panteizam i dr Keloga, što je uzrokovalo još dublje nejedinstvo. Artur Vajt, Vilijev sin, kasnije je pisao o tome: „W.C. White se našao na udaru kritike, čak i od svog brata Edsona, koji je bio prisan sa dr Kelogom. On je natuknuo da je Vili uticao na svoju majku u nekim stvarima koje je učinila ili rekla. W.C. White nije isporučio izvjesnim ljudima poruku svoje majke koju je stavila njemu u ruke da je preda.“ (5BIO 335.2)

Vili je bio spreman odgovoriti na svaki kriticizam koji se podizao protiv Duha proroštva, osim kad ga je jedna žena javno pitala: „Možete li dokazati iz Biblije da je neki prorok ikad imao sinove koji su izmijenili prorokovo svjedočanstvo i to nazvali ‘uređivanjem’?“ Vilijev odgovor bio je „da su proroci imali sinove koji nisu uvijek činili pravo, a njihovo nečinjenje je testiralo narod.“

Neki konkretni primjeri manipulacije spisima Elen Vajt

„Sestra Dejvis mi je skrenula pažnju na članak objavljen u *Vaspitaču za mlade* (Youth’s Instructor) 31. maja 1894. Ona je pitala da li sam ja kreirala jednu rečenicu baš onako kako se pojavila u *Vaspitaču*. Zненаđena sam što je vidim baš u tom obliku – ‘Mesna ishrana nije najzdravija, a ipak bih zauzela stav da meso ne treba svako da odbaci.’ Ne mogu objasniti zašto je to tako. Od sastanka u Brajtonu ja sam apsolutno izbacila meso sa svog stola. Podrazumijeva se da bilo da sam kući ili vani, ništa te vrste moja porodica ne koristi, niti stavlja na sto. Imala sam neke predstave noću o ovom predmetu da mislim da sam ispravno postupila što sam uklonila meso sa svog stola. Željela bih da se ta rečenica može prepraviti izbacivanjem negacije.“ (Spalding-Magan, p. 81) Očito, „braća“ izdavači su se pobrinuli da se ne zamjere mesojedima.

Jedan članak koji se pojavio u adventističkom crkvenom žurnalu „Southern Watchman“ 1. maja 1906. godine pripisan je Elen Vajt, iako ga ona uopšte nije pisala, već propovjednik po imenu Fifield 13 godina ranije. Predmet tog članka bio je „Religijska sloboda“, a na njega se pozvao i A.T. Džons u svojoj brošuri „Završna riječ“ iz 1906. godine, da bi tri godine kasnije uvidio i priznao grešku.

Džons je bio dovoljno pošten da prizna zabludu, ali Generalna konferencija nije, niti je ikome tada padalo na pamet da skrene pažnju Džonsu da je u krivu, da bi kasnije, kad su pomrli oni koji bi eventualno mogli imati primjerak „Južnog stražara“, revidirala istoriju tako što je izbacila navodni članak Elen Vajt od 1. maja 1906. Sad ga ima, sad ga nema.

Primjer 1:

„Kad crkva koja je imala veliku svjetlost, veliko svjedočanstvo, prihvati **šina** prevare i lažnog svjedoka, tada će crkva odbaciti poruku koju je Gospod poslao i primiti nerazumne tvrdnje, lažne pretpostavke i lažne teorije.“ (Series A, No. 11, p. 7, 1897)

Napomena: „Sin prevare“ je sam Sotona.

U Svjedočanstvima za propovjednike, str. 409, promjenom samo jednog slova, „uređivači“ su uspjeli izmijeniti smisao ove izjave: u-mjesto „son“ (sin) stavili su „sin“ (griješ), što ne zvuči tako loše po crkvu.

Primjer 2:

Na sličan način, riječ „crkva“ u *A Word to the Little Flock*, p. 19 (1847) u knjizi „Rani spisi“ zamijenjena je množinom „crkve“ kako bi se pažnja skrenula sa Adventističke crkve na druge protestantske crkve koje drže nedjelju kao šabat (str. 33).

Primjer 3:

„U noćnim vizijama vrlo upečatljiv prizor prošao je preda mnom. Vidjela sam ogromnu vatrenu loptu kako pada iznad nekih lijepih zgrada, izazivajući trenutno uništenje. Čula sam nekog da govori: ‘Znali smo da sudovi Božji dolaze na zemlju, ali nismo znali da će doći tako skoro.’ Drugi, sa glasovima u agoniji, su rekli: ‘Vi ste znali!’

Zašto nam niste rekli? Mi nismo znali.' Na sve strane čula sam slične riječi prekora.“ (9T 28.1)

„Probudila sam se pod velikim stresom. Opet sam zaspala, i izgledalo je kao sam na nekom velikom skupu. Jedan rukovodilac se obraćao okupljenima, pred kojima je raširio kartu svijeta. On je rekao da mapa predstavlja Božji vinograd, koji se mora obraditi. Kako svjetlost sa neba obasja nekog, on mora prenijeti tu svjetlost na druge. Svjetiljke se trebaju zapaliti u mnogim mjestima, i od ovih svjetiljki i druge se moraju zapaliti.“ (9T 28.2)

„Riječi su se ponovile: 'Vi ste so zemlji; ali ako so izgubi svoj ukus, čime će se posoliti? Stoga ona nije nizašta osim da se izbaci i baci pod noge ljudima. Vi ste svjetlost svijetu. Grad koji je postavljen na gori ne može se sakriti. Niti čovjek pali svjetiljku i stavlja je ispod žita, već na svijećnjaku, i ona daje svjetlost svima koji su u kući. Neka vaša svjetlost sija pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave vašeg Oca koji je na nebesima.' Matej 5:13-16.“ (9T 28.3)

„Vidjela sam mlazove svjetlosti kako sijaju iz gradova i sela, i sa zemaljskim uzvišica i nizina. Božja riječ je ispoštovana, i kao rezultat spomeni na Njega bili su u svakom gradu i selu. Njegova istina je objavljena po svijetu.“ (9T 28.4)

„Zatim je ova mapa uklonjena i postavljena druga na njeno mjesto. Na njoj svjetlost je sijala samo na nekim mjestima. Ostatak svijeta bio je u tami, sa slabim treptajima svjetlosti tu i tamo. Naš Vodič je rekao: 'Ova tama je rezultat slijeđenja vlastitog kursa ljudi. Oni su gajili tradiciju i kultivisali sklonosti ka zlu. Oni su doveli u pitanje, nalazili mane i optuživali glavni posao svog života. Njihova srca nisu prava pred Bogom. Oni su sakrili svoju svjetlost ispod žita.'“ (9T 29.1)

„Da je svaki Hristov vojnik izvršio svoju dužnost, da je svaki stražar na zidovima Siona dao trubi određeni zvuk, svijet bi ranije čuo poruku upozorenja. Ali djelo godinama kasni. Dok su ljudi spavali, Sotona nas je pretekao.“ (9T 29.2)

Napomena: Tekst u kurzivu koji se nalazi u originalnim spisima,

u kasnijem kompilovanom izdanju iz 1946. godine u knjizi „Evangelizam“ (str. 43) je izbrisan tako da čitalac stekne utisak kako je prva mapa tj. „ono što je moglo biti“ u stvari realnost.

Primjer 4:

„Vrijeme je da članovi crkve shvate da svuda ima posla koji treba obaviti u Gospodnjem vinogradu. Niko ne treba da čeka na zvanični proces prije nego učini određeni napor. Oni se trebaju prihvatiti posla upravo tu gdje jesu. U djelu treba da ima mnogo onih koji se nazivaju ‘nezvaničnim redovima’. Kad bi stotinu radnika istupilo iz ‘zvaničnih redova’, i prihvatilo se samopožrtvovanog rada, kao što je učinio brat Šireman, duše bi bile zadobijene za Gospoda. I ti radnici bi iskustveno shvatili šta znači biti saradnik Božji.“ (Spalding-Magan Collection, p. 195, 1901, original)

Zapazimo da je ovo u potpunosti biblijski princip. Međutim, u izmijenjenom spisu, izbrisan je dio rečenice u kurzivu, a „nezvanični redovi“ postali su „zvanični“ (na engleskom dovoljno je maknuti prefiks „ir“). Drugim riječima, nezavisni rad i misionarenje izvan crkvene organizacije nisu opcija za Generalnu konferenciju.

7. Vaganje dokaza

„Osjećam užas u duši kad vidim do kakvih propusta dolazi u našoj izdavačkoj kući. Štamparije u Gospodnjoj ustanovi štampale su samo uništavajuće teorije o romanizmu i drugim tajnama bezakonja. *To oduzima svu svetost iz ureda. Upravitelji pune puške neprijatelju i stavljaju ih u njihove ruke, da bi ih koristili protiv istine. Kako će Bog gledati na takav rad? – U nebeskim knjigama zapisane su riječi: Ne vjerne sluge. Tako Bog posmatra objavljivanje stvari koje dolaze iz Sotonine radionice – njegove paklene, naučne obmane.* Ured se mora očistiti od ovih nepoželjnih stvari.“

Napomena: Ovo svjedočanstvo prvobitno je objavljeno 1903. godine, a rečenice u kurzivu sa snažnim ukorima vođama izdavačke kuće

su izbrisane iz sadašnje 8. sveske Svjedočanstava str. 91.

Knjiga „Svjedočanstva za propovjednike“ i lažirano poglavlje „Organizacija i razvoj“

Svijet je svjestan da se manipuliralo sa spisima Elen Vajt. „Nakon smrti Elen Vajt, oformljena je Zaostavština Elen Vajt (The White Estate). Zaostavština Elen Vajt je organizacija kojom rukovode Adventisti sedmog dana koja kontroliše objavljivanje i distribuciju spisa Elen Vajt. Ništa što je ona napisala ne može biti objavljeno ili kopirano bez njihove dozvole. Spisi Elen Vajt drže se u jednom trezoru. Mnoga od njenih objavljenih djela nisu ništa drugo do kompilacije njenih spisa, koje je sastavio Odbor za zaostavštinu. *Ove kompilacije oblikovane su od djelića i djelova njenih rukopisa. Neki od ovih rukopisa su uređeni do te mjere da su samo razbacani paragrafi uključeni, dok je ostatak izostavljen. To stvara izopačeni pogled o onome šta je Elen Vajt zaista rekla jer čitalac završne kompilacije nema načina da zna koji dio rukopisa je korišćen a koji nije. Tekstovi iz nekih rukopisa često su zajedno miješani kako bi se napravio utisak da izgleda kao da dolaze iz istog izvora.* Tako ne samo što se Adventisti sedmog dana i njihove brojne odvojene grupe izlažu opasnosti prevelikog oslanjanja na spise Elen Vajt, već se takođe oslanjaju na veoma izobličeni pogled na ove spise.“ (Preacher of Death, p. 354, by Martin King)

Sve što je Martin King konstatovao u ovom navodu je sasvim tačno, a navešćemo i konkretan primjer. U knjizi „Svjedočanstva za propovjednike“ (Testimonies to Ministers) koja je objavljena 1923. godine nalazi se poglavlje „Organizacija i razvoj“ koje je lažirano, za šta je odgovoran Vili Vajt. Kompilatori se pozivaju da su ti navodi preuzeti iz (opet) kompilovane knjige „Hrišćanska iskustva i učenja Elen G. Vajt“ (str. 192-205) koja je publikovana 1922. godine. Međutim, nalazimo da se u ove dvije kompilacije čak ne slažu ni godine kad je navodno pisano to svjedočanstvo (1901. ili 1902.) Koji je datum, dakle, tačan? Odgovor je ni jedan ni drugi, jer su lagali. Iz pera samog

Vilija Vajta može se vidjeti da je cijela ova kompilacija prikupljena iz različitih spisa Elen Vajt tokom godina do marta 1915, kada je predata Odboru Generalne konferencije, koji je trebao dati završnu riječ kako će se materijal koristiti. „Rukopis o Organizaciji je kompletiran, i u rukama je Odbora Generalne konferencije.“ (Letter by W.C. White to Elder W.W. Prescott, March 12, 1915)

Istina je da su korišćeni različiti rukopisi Elen Vajt koje je napisala u periodu od 1868. do 1915. izvučeni iz konteksta vremena i namjene, a zatim preuređeni kako im je odgovaralo. Neke rečenice su izbačene, jer se očito nisu dopale Generalnoj konferenciji koja je željela crkvenu organizaciju koja će kontrolisati cijelu stvar a vjernike učiti pokornosti „glasu Božjem“ – crkvi, kao ova: „I dalje smo slobodni služiti Bogu po diktatima naše vlastite savjesti.“ (GCDB, January 29, 1893, par 8)

Ima li Zaostavština Elen Vajt pravo da „obrazlaže“ jasne izjave Elen Vajt?

Uporedo sa svojim rastom u članstvu i uticajem organizacije u svijetu, Adventistička crkva je imala sve veću potrebu da bude prepoznata i priznata od „hrišćanskog svijeta“. Jedno od popularnih učenja „evanđeoskih hrišćana“ našeg vremena svodi se u krilatici „Ja sam spasen“. Stoga su „braća“ našla za shodno da jednu takvu nenadahnutu i varljivu izjavu pripišu Elen Vajt.

„Zlo koje je dovelo do Petrovog pada... pokazuje se kao propast hiljadama danas. Nema ničeg tako uvredljivog za Boga ili tako opasnog po ljudsku dušu kao ponos i samodovoljnost. Od svih naših grehova taj je najbeznadežniji, najneizlečiviji.“ (A New Life, pp. 41, 42)

„Petrov pad nije bio trenutna, već postepen. Samopouzdanje ga je navelo na vjerovanje da je spasen, i korak po korak on je nazadovao, dok se nije odrekao Gospoda. Nikad se ne možemo sigurno pouzdati u sebe ili svoja osjećanja, s ove strane neba, da smo bezbjedni protiv

iskušenja. Oni koji prihvataju Spasitelja, koliko god da je iskreno njihovo obraćenje, nikad ne trebaju misliti ili kazati da su spaseni.“ Dalje u napomeni slijedi „objašnjenje“ izdavača, koje je u direktnoj suprotnosti sa onim što je objavio Duh proroštva. „*Napomena: Privilegija hrišćanina je da zna da je svojim prihvatanjem Hrista spasen od grijeha i može se radovati tom spasenju.*“

Ali ni Sveto Pismo ni spisi Duha proroštva ne podržavaju popularno učenje: ‘Jednom spasen, zauvijek spasen.’ Čovjek može biti spasen danas, ali propuštajući da drži svoj pogled na Isusu i raste svakodnevno u Njemu, može postati samopouzdan i izgubljen sutra. Apostol Pavle je objavio: ‘Ja umirem svaki dan.’ U izvjesnom smislu, obraćenje je svakodnevno iskustvo.“ (NL 42.1)

„Pažljivo proučavajte upozorenje koje se može izvući iz pouke u Petrovom životu. Čitajte ga u punom kontekstu i u vezi sa sličnom izjavom koja slijedi. Otkrićete da ovaj zbunjujući pasus sam sebe objašnjava. Naš Gospod želi da se svaki hrišćanin slobodno raduje u svom spasenju koje svakodnevno uživa. I kad ga pitaju: ‘Da li si spasen?’ on može sa sigurnošću odgovoriti: ‘Da.’ On će objasniti da je ovo iskustvo rezultat stalne zavisnosti o Bogu i u svakodnevnom hrišćanskom rastu.“ – White Trustees)

Zapazite o kakvoj se vještoj manipulaciji radi u ovoj napomeni, čija jedina svrha je da izvrne izjavu Elen Vajt. Istina je da se svako treba učiti da gaji vjeru i nadu, ali čak i kad se predamo Hristu i znamo da nas On prihvata, mi nismo izvan domašaja iskušenja (vidi Danilo 12:10; Jakov 1:12).

„Oni koji prihvate Hrista, i svom prvom pouzdanju kažu: ‘Spasen sam’, u opasnosti su vjerovanja u sebe. Oni gube iz vida svoju slabost i svoju stalnu potrebu za božanskom snagom. Oni su nespremni za Sotonine šeme, i pod iskušenjem, mnogi, poput Petra, padaju u same dubine grijeha. Dat nam je savjet: ‘Neka se onaj koji misli da stoji čuva da ne padne’ (1. Kor. 10:12). Naša jedina sigurnost je stalnom nepovjerenju u sebe, i oslanjanju na Hrista.“ (Christ’s Object Lessons, pp. 154, 155; NL 42.2)

8. Istraživanje izmjena u kasnijim izdanjima u odnosu na originalne knjige „Duha proroštva“

Osnovu za ovo istraživanje čine razlike u seriji knjiga pod nazivom „Duh proroštva“ – originalnih spisa, od oni u falsifikovanoj seriji pod nazivom „Konflikt vjekova“, i te razlike možemo svrstati u tri grupe: (1) greške u drugoj seriji kojih nema u prvoj; (2) doktrinarne istine koje su izbrisane u seriji „Konflikt vjekova“ radi usklađivanja sa popularnim „hrišćanstvom“; (3) kontradiktorne izjave.

a) „Duh proroštva, knjiga 1“ vs „Patrijarsi i proroci“

i) Pobuna Koreja, Datana i Abirona. – U knjizi „Duh Proroštva 1“ stoji da je u pomoru stradalo 14700 ljudi (str. 304, 308), dok u „Patrijarsi i proroci“ (str. 402.5) nalazimo brojku od 14000, što je nebiblijski (vidi 4. Mojsijeva 16:49).

ii) Svakodnevni pojedinačni prinos za grijeh (3. Mojsijeva 4:22-35). – Krv žrtve uopšte nije unošena u Svetinju, već je njome prskan oltar za žrtve paljenice koji se nalazio u dvorištu. Ipak u knjizi „Patrijarsi i proroci“ (str. 354, 355) stoji da je krv životinje, koju je grešnik koji se kaje sam klaao, unosio sveštenik u Svetinju i njome prskao zavjesu pred Svetinjom nad svetinjama. U originalu se vidi da su ova nebiblijska objašnjenja umetnuli autori nove serije u pokušaju da „obrazlože“ ono što je po njihovom mišljenju nedostajalo. Izvor ove nebiblijske greške nalazimo u izmijenjenoj „Velikoj borbi“ iz 1888. na strani 418.1.¹

iii) Utapanje Egipćana u Crvenom moru (2. Mojsijeva 14:19-22, 26-28). – Biblijski izvještaj jasno kaže da su Egipćani potopljeni ujutro, jer je Izraelcima trebala cijela noć da pređu Crveno more, uz

¹ Samo u slučajevima kad zgriješi sveštenik / pomazanik ili za kolektivni grijeh izraelske zajednice, sveštenik je prskao krvlju ispred zavjese i mazao njome rogove kationa oltara (3. Mojsijeva 4:3-21).

snažan istočni vjetar koji je duvao tokom noći. Duh proroštava se slaže sa ovim izvještajem (vidi 1SP 208.1, 208.2, 209.1, 209.2). Međutim, u knjizi „Patrijarsi i proroci“ (str. 287) stoji da su Egipćani potopljeni noću.

iii) Luciferova pobuna na Nebu. – SP1. p. 18: „Sotona je bio zavistan i ljubomor na Isusa Hrista. Ipak svi anđeli su se poklonili Isusu priznajući njegovu vrhovnu vlast i najviši autoritet i pravednu vladavinu, a Sotona se poklonio sa njima; ali njegovo srce bilo je ispunjeno zavišću i mržnjom.“

PP, p. 36, 37: „Anđeli su radosno priznali Hristovu vrhovnu vlast i pali ničice pred Njim, izlivši svoju ljubav i obožavanje. Lucifer se poklonio sa njima, ali u njegovom srcu bio je čudni, žestoki sukob. Istina, pravda i lojalnost borile su se protiv zavisti i ljubomore. Uticaj svetih anđela izgleda da ga je neko vrijeme ponio sa njima. Dok su se pjesme hvale uzdizale u melodičnom zvucima, u odjeku hiljada radosnih glasova, duh zla se naizgled potčinio; neizreciva ljubav prožela je njegovo cijelo biće; njegova duša se podigla, u skladu sa bezgrešnim bogoslužiteljima, u ljubavi sa Ocem i sa Sinom. Ali opet se ispunio ponosom i vlastitom slavom...“

Kao što vidimo, u originalu se ne pominje nikakva borba osjećanja, i, po svemu sudeći, taj opis je proizvod „poetskog zanosa“ uređivača nove serije.

iv) Hrist je morao uzeti palu ljudsku prirodu kad je došao kao čovjek na zemlju. – SP1, pp. 46, 48: „Isus im je [anđelima] takođe rekao da će i oni imati svoju ulogu u tome, biti sa njim, i u jačati ga u različitim prilikama. Da on treba uzeti palu čovjekovu prirodu, i da njegova snaga neće biti jednaka sa njihovom... Sotona se opet radovao sa svojim anđelima da bi mogao, izazvavši čovjekov pad, oboriti Sina Božjega sa njegovog uzvišenog položaja. On je rekao svojim anđelima da kad Hrist uzme palu ljudsku prirodu, njegova snaga neće biti jednaka njihovoj.“

PP, p. 65, 66: „Pošto je On trebao uzeti na sebe ljudsku prirodu... kad Hrist uzme na sebe ljudsku prirodu...“ Očito, precizna izjava o

kakvoj ljudskoj prirodi se radi zamijenjena je neodređenim terminom. Ovo naravno nije slučajno, jer namjera da se Isus Hrist kao čovjek na zemlji zapravo predstavi kao „bogočovjek“ prisutna je od velikog otpada hrišćanske crkve u prvim vjekovima i takođe usko povezana sa dogmom o Trojstvu. Drugi, i ne manje važan aspekt, tiče se činjenice da je Hrist održao Zakon u ljudskoj prirodi opterećenoj grešnim sklonostima, i time postavio primjer nama hrišćanima. Treba znati da grešne sklonosti u svom pasivnom nisu isto što i grijeh, koji, kada se počini, ove sklonosti pretvara u aktivne.

v) Dvije različite grupe – svetkovatelji Subote i kršitelji Subote – bili su među Adamovim potomcima, što je upozorenje za naše vrijeme. – SP1, pp. 59, 60: „Oni koji su se upustili u olako shvatanje dana u koji je Jehova počinio, dana koji je on posvetio i blagoslovio, dana za koji je zapovijedio da se drži svetim, ipak će znati da je smrt plata za prestupnika... Kainovi potomci nisu pazili da poštuju dan na koji se Gospod odmorio. Oni su izabrali svoje vrijeme za rad i za odmor, bez obzira na Jehovinu posebnu naredbu. Postojale su dvije odvojene klase na zemlji. Jedna klasa bila je u otvorenoj pobuni protiv Božjeg zakona, dok je druga klasa slušala njegove zapovijesti, i poštovala njegovu Subotu.“

U knjizi „Patrijarsi i proroci“, str. 80, 81, ovo jasno upozorenje za kršitelje Subote današnjeg vremena je razvodnjeno.

vi) Zatvaranje vrata Nojeve barke. – U knjizi „Duh proroštva 1“ stoji da je zlo mnoštvo izvan Barke vidjelo anđela Gospodnjeg kako se spušta sa neba i zatvara vrata Barke (str. 72), dok u „Patrijarsi i proroci“ stoji da je „nevidljiva ruka“ zatvorila vrata (str. 98).

vii) Mesna ishrana nije zdrava za čovječanstvo. – U knjizi „Duh proroštva 1“, str. 79, jasno stoji takva izjava, dok je u PP, str. 107, ona izbrisana.

viii) Hrist napušta Svetinju nad svetinjama na Nebu kad završi svoju prosveteštenu službu. – Ova jasna izjava u SP1, str. 123, u PP, str. 201, zamijenjena je neodređenim izrazima o Hristu koji završava svoj posao kao posrednik čovječanstva.

ix) Na sličan način, izjava u SP1, str. 274, o našoj vjeri koja treba usmjerena na Hristovu službu pred nebeskim prestolom milosti, što nas opet upućuje na Kovčeg zavjeta u nebeskoj svetinji, u PP, str. 353, zamijenjena je neodređenim izjavama o Hristu koji se zauzima za Božji narod u svetinji.

x) Nebeski zapisnik ili Knjiga života. – „Duh proroštva 1“ bilježi činjenicu da kad je Mojsije zatražio da bude izbrisan iz Božje knjige (Izlazak 32:32), ta knjiga je bila Nebeski zapisnik (Book of Records), koja sadrži imena svake osobe (SP1, pp. 252, 253). U kasnijem izdanju „Patrijarsi i proroci“, str. 326, 379, 380, 475, navedeno je da se radi o Knjizi života.

xi) Pouke koje treba naučiti iz grijeha sinova Aronovih. – „Duh proroštva 1“. str. 279, 280, poredi Nadavovo i Abihudovo prinošenje tuđeg ognja, umjesto svetog ognja koji je zapalio sam Bog, sa hrišćanima po imenu koji svetkuju prvi dan sedmice a gaze pod nogama Božji sveti dan, Subotu. U knjizi „Patrijarsi i proroci“ ta dva pasusa su potpuno izbrisana (vidi PP, str. 361, 362).

b) „Duh proroštva II i III“ vs „Čežnja vjekova“

U pripremanju „Čežnje vjekova“ korištena su djela drugih autora za određivanje redosleda događaja. O ovome je Marian Davis, sekretarica Elen Vajt koja je radila na pripremi „Čežnje vjekova“ pisala jednom menadžeru Pacifik Presa 23. novembra 1896. konstatujući da su za poredak poglavlja pratili redosled iz tada cijenjene knjige Samuela J. Andrewsa (1817-1906) „Život našeg Gospoda na zemlji“ (The Life of Our Lord Upon the Earth), prvi put objavljene 1863. S.J. Andrews je bio „irvingista“, član Katoličke i apostolske crkve. Izdanje ove knjige iz 1891. nalazilo se u biblioteci Elen Vajt. U odsustvu direktnih instrukcija od Elen Vajt ili uputa u samim materijalima, g-đa Dejvis je konsultovala pažljivo pripremljena usklađivanja jevanđelja, i kako je rad napredovao, značajno koristila „Život našeg Gospoda na zemlji“ od S.J. Andrewsa. Poslužila se njegovom istorijskom hronologijom i

geografskim relacijama. Kako se rad odvijao dalje za koji se mislilo da će se završiti 1896. Marian je radila na tri opšta uvodna poglavlja: „S nama Bog“, „Izabrani narod“, i „Punoća vremena“, tražeći savjet od Herberta Lejsija iz škole u Avondejlu za aranžman pasusa. Elen Vajt nije imala ništa s ovim. Sami su to napravili, te izabrali komade i djelove iz njenih spisa za knjigu „Čežnja vjekova“.

i) Trinitističke izjave. – Ova knjiga, premda jedno od najboljih djela ikad koje opisuje Isusov život i misiju, sadrži neke vrlo problematične izjave, uključujući i one iz kojih moderna Adventistička crkva i pristalice trinitizma izvlače svoje „omiljene“ citate za podršku toj dogmi. Interesantno je zapaziti da je Elen Vajt bila u Australiji u periodu od 1891-1900. godine, a mnogi smatraju da je bila sklonjena kako ne bi „smetala“ crkvenom vođstvu u sprovođenju njihovih planova. Upravo oko 1897-1900. datirani su i citati koji zvuče kao podrška trinitističkim pogledima.

Nešto kasnije u crkvenom časopisu „Znaci vremena“ našla se ova izjava:

„Ali premda je Hristova božanska slava neko vrijeme bila skrivena i zasjenjena ljudskošću koju je uzeo na sebe, On nije prestao biti Bog kad je postao čovjek. Ljudskost nije zauzela mjesto božanskog, niti božansko ljudskog. Ovo je tajna pobožnosti. Ova dva izraza ljudsko i božansko bili su, u Hristu, blisko i nerazdvojno jedno, a ipak oni su imali izrazitu individualnost. Iako se Hrist ponizio da postane čovjek, Božanstvo je još uvijek Njegovo vlastito. Okružen žalošću, patnjom i moralnom iskvarenošću, prezren i odbačen od naroda kojemu su bila povjerena proroštva neba, Isus je pak mogao govoriti o sebi kao Sinu čovječjem na nebesima. On je bio spreman da uzme još jednom svoju božansku slavu kad je Njegov zadatak na zemlji bio završen.“ (The Signes of the Times, May 10, 1899, par. 11)

„Sila zla vjekovima je jačala i ljudi su se začuđujućom pokornošću potčinjavali sotonskom ropstvu. Čovjek se može oduprijeti i pobijediti grijeh jedino moćnim djelovanjem Trećeg Lica Božanstva, koje će doći neizmijenjenom silom u punoći božanske moći. Duh čini

djelotvornim ono što je izvojevao Otkupitelj svijeta. Duh Sveti čisti srce. Posredstvom Duha vjernik postaje učesnikom u božanskoj prirodi. Hristos je podario svog Duha kao božansku silu u savlađivanju svih nasleđenih i stečenih sklonosti ka zlu i da Crkva primi pečat Njegovog karaktera.“ (Poglavlje 73, Da se ne plaši srce vaše; DA 671.2)

Čak i ako uzmemo da je ovo originalna izjava Elen Vajt, u nastavku teksta ona jasno konstatuje da je Duh sveti Hristov duh. Iz brojnih citata Duha proroštva o ovom predmetu, sasvim je očigledno da nema govora o nikakvoj zasebnoj ličnosti pored Oca i Sina. Evo jedne takve: „Tokom Njegovog poniženja na ovoj zemlji, Duh nije sišao sa svom svojom efikasnošću, i Hrist je izjavio, da ako on prvo ne ode, Duh neće doći, ali da će ga poslati ako On ode. To je bio lični Isusov prikaz sebe, i nakon što je bio proslavljen, On se tako manifestovao.“ (Znaci vremena, 17. maj 1899.)

Ko god da je „zaslužan“ za ove izjave, namjera je očigledna, a to je podrška trinitizmu. No u nastavku ćemo vidjeti da ima još puno spornih detalja koje idu na ruku katoličkoj teologiji ili ublažavaju stavove crkve prema katolicizmu u odnosu na prvobitne spise Duha proroštva.

ii) „Čežnja vjekova“ (str. 87) uči da su Isusova braća bili stariji od Njega. – „Sve ovo je izazivalo nezadovoljstvo Njegove braće. Budući stariji od Isusa, oni su mislili da On treba biti pod njihovom vlašću...“ Prateći originalne izvore odakle je uzet ovaj navod, dolazimo da zaključka da su ovu zabludu umetnuli kompilatori.

Biblijski izvještaji jasno konstatuju da su u vrijeme popisa po cazarovoj naredbi u Betlehem došla samo dva putnika: Josif i trudna Marija (vidi Luka 2:4, 5). Kad je Josif bježao od Iroda sa porodicom u Egipat, takođe nema pomena o drugoj njegovoj djeci (Matej 2:13, 14). Isto tako, kad su se vraćali iz Egipta, porodica se sastojala od Josifa, Marije i malog Isusa (Matej 2:19-21). Isus je bio prvorođeni Marijin sin (Matej 1:25; Luka 2:7).

iii) Kad je Isus saznao da je Otac prihvatio njegovu žrtvu? – „Čežnja vjekova“ je kontradiktorna sama sebi, jer na str. 790 stoji da je to

bilo u jutro Njegovog vaskrsenja, dok na str. 834 kaže da je to bilo 40 dana kasnije kad se konačno vaznio na Nebo. U originalnoj knjizi SP3, pp. 202, 203, navedeno je da je to bilo u jutro vaskrsenja, i nema nikakvih kontradikcija.

iv) Isus kao naš Prvosveštenik u „Čežnji vjekova“ i kadioni oltar. – „Hrist bi mogao naložiti svojim anđelima nebeskim da izliju čaše gnjeva Božjeg na naš svijet, da unište one koji su ispunjeni mržnjom prema Bogu. On bi mogao izbrisati ovu tamnu mrlju iz svog univerzuma. Ali On to ne čini. On danas *stoji kod kasionog oltara*, izlažući pred Bogom molitve onih koji žele Njegovu pomoć.“ (str. 568). Slična izjava nalazi se takođe u „Materijalu 1888“, str. 865, 868, u Manuskriptu 40, 1891. Međutim, na kraju ovog manuskripta nalazimo da je uređen 2. novembra 1959. Iste dvije izjave nalaze se još u „Znacima vremena“ od 9. maja 1900. i 25. oktobra 1905, koje samo ponavljaju navod iz „Čežnje vjekova“. Neki ovu grešku pokušavaju pravdati stihom iz Jevrejima poslanice 9:3, 4, međutim kadioni oltar, koji se nalazio u prvom dijelu Svetinje nije isto što i zlatna kadionica u Svetinji nad svetinjama (vidi 3. Mojsijeva 16:12, 13). U svojim izjavama u raznim drugim originalnim spisima, Elen Vajt je vrlo jasna u pogledu stvari koje sadrži svetište, kao i službe koja se posle 1844. godine, nakon ulaska Plana spasenja u fazu Istražnog suda ili antitipskog Dana pomirenja, odvija u Svetinji nad svetinjama (vidi RH, July 21, 1851, par. 10; 4SP, pp. 261, 262; 1SP, p. 274; RH, August 1, 1849, par. 14; Spiritual Gifts I, p. 197; Broadside 1, April 6, 1846, par. 7).

v) Hristov Drugi dolazak i „Čežnja vjekova“. – „Sa ove gore On se uznio na Nebo. *Na njenom vrhu Njegove stope će počiniti* kad se ponovo vrati. Ne kao čovjek bola, već kao slavni i pobjednički kralj *On će stati na Maslinsku goru...*“ (str. 829)

Ovaj problem napravili su kompilatori tako što su na pogrešno mjesto ubacili navod iz knjige „Duh proroštva III“, str. 257, koji se odnosi na konačno krunisanje Hrista kao kralja nakon što se navršilo 1000 godina iz Otkrivenja 20. glava, dakle o Trećem dolasku (vidi takođe 4SP 480.2).

vi) Upozorenje protiv obožavanja Marije. – „Duh proroštva II“ sadrži veoma jasno upozorenje protiv rimo-katoličkog uzdizanja Marije da je jednaka sa Hristom: „Zemaljska veza Hrista i njegove majke bila je završena. Onaj koji je bio njen poslušni sin sada je božanski Gospod. Njena jedina nada, zajedno sa ostatkom čovječanstva, bila je da vjeruje u njega kao Otkupitelja svijeta i podredi se njemu u bezuslovnoj poslušnosti. *Strašna obmana Rimske crkve uzdiže majku Hristovu jednakom sa Sinom Beskonačnog Boga; ali on, Spasitelj, postavlja stvar u veoma drugačijem svijetlu, i na prigodan način ukazuje da ta veza i odnos između njih ni na koji način ne uzdiže nju na njegov nivo, ili obezbjeđuje njenu budućnost.* Ljudsko saosjećanje ne smije više vezivati Onoga čija misija je za svijet.“ (2SP 102.2)

U „Čežnji vjekova“ ovo upozorenje protiv rimo-katoličkog obožavanja Marije potpuno je izbrisano (str. 147).

vii) Ključevi kraljevstva nebeskog i rimo-katolička crkva. – „I daću ti ključeve od carstva Nebeskoga; i šta god svežeš na zemlji biće svezano na Nebu; i šta god odriješiš na zemlji biće odriješeno na Nebu.“ *Rimska crkva pogrešno primjenjuje ove Hristove riječi. Oni tvrde da se On obraća posebno Petru. Otuda i predstava na umjetničkim djelima kako nosi svežanj ključeva, koji su simbol povjerenja i autoriteta datih ambasadorima i drugima na visokim položajima.* Riječi Hristove: „Daću ti ključeve kraljevstva Nebeskoga“, nisu bile upućene samo Petru, već učenicima, uključujući one koji čine Hrišćansku crkvu svih vjekova... *Ali Rimo-katolička crkva tvrdi da je Hrist povjerio Petru vrhovnu vlast nad Hrišćanskom crkvom, i da su njegovi nasljednici božanski ovlašćeni da vladaju hrišćanskim svijetom.*“ (2SP, pp. 273, 274)

Kompilatori „Čežnje vjekova“ očito nisu željeli da se zamjere „Majci crkvi“ pa su uklonili ove reference (vidi DA, pp. 413, 414).

viii) Jedino biblijsko uporište za razvod. – „Duh proroštva II“ (str. 221, 22), u komentaru na Isusovu propovijed na Maslinskoj gori, konstatuje da je jedini zakonski osnov za razvod preljuba: „Oni koji su

gledali na krivce koji su vodili živote čulne raskalašnosti kao na grešnike mimo svih drugih, bili su začuđeni čuvši Isusovu tvrdnju da oni koji gaje bludne misli krivi su u srcu kao i bestidni kršitelji sedme zapovijesti. *Isus je osudio običaj koji je tada postojao da čovjek otpušta ženu zbog beznačajnih prestupa. Ova praksa dovela je do velikog zla i zločina. Isus je udario na primarni uzrok te labavosti kojom se bračni odnos držao, kad je osudio nesvete strasti koje nalaze bračnu ustanovu kao prepreku do zadovoljenja svoje požude. Hrist je želio da se bračni odnos ogradi pravnim restrikcijama, tako da nema zakonskog razdvajanja između muža i žene, osim zbog preljube.*“

U „Čežnji vjekova“ izbrisan je ovaj pasus.

ix) Nema promjene karaktera kad Isus dođe. – „Kamenje nije pripremano za svoja odgovarajuća mjesta takvo da se odmah postavi u zid hrama; sva podešavanja i planiranje urađeno je prije nego je doneseno na mjesto gradnje. *Isto tako se svako tesanje, podešavanje i poliranje karaktera mora izvršiti tokom vremena čovjekovog kušanja. Kad Hrist dođe na zemlju neće biti pročišćavanja i profinjivanja karaktera ljudi, da bi se podesili za Nebo. Njegov posao tada će biti samo da zamijeni njihova raspadljiva tijela i oblikuje ih po Hristovom najproslavljenijem tijelu. Samo skladni i savršeni karakter u taj dan će dati pravo ljudima da konačno dotaknu besmrtnost.*“ (3SP 40)

Ovaj pasus je izbrisan iz „Čežnje vjekova“.

x) Život poslušnosti je neophodan za konačno uzdizanje do Božjeg prisustva. – „Duh proroštva III“ konstatuje da je to jedan od rezultata postignutih Isusovom trijumfalnom smrću na krstu (str. 167, 168). U „Čežnji vjekova“, str. 758, ovo važno učenje je uklonjeno.

xi) Isusov otkup i nadvladavanje Sotone. – „Duh proroštva III“, str. 193, uči da kroz Spasiteljjev otkup, čovjek se može osposobiti da nadvlada Sotonu u svoju korist, kroz Hristovo ime. U „Čežnji vjekova“, str. 782, ovo je uklonjeno.

xii) Hristova kompletna inteligencija i duh spavali su u grobu. – „Isus je rekao Mariji: ‘Ne dotiči me; jer još se nisam vaznio k mom Ocu.’ *Kad je sklopio svoje oči u smrti na krstu, duša Hristova nije*

otišla odmah na Nebo, kako mnogi vjeruju, jer kako bi njegove riječi mogle biti tačne – ‘Nisam se vaznio k mom Ocu?’ Duh Isusov je spavao u grobu sa njegovim tijelom, i nije odletio na Nebo, zadržavši time odvojeno postojanje, i gledajući na ožalošćene učenike koji su pomazivali tijelo iz kojeg je odletio. Sve što je sačinjavalo život i inteligenciju Isusovu ostalo je sa njegovim tijelom u grobnici; i kad je ustao bilo je to cijelo biće; on nije morao da doziva svoj duh sa Neba. On je imao silu da položi svoj život i da ga opet uzme.’ (3SP 203).

U „Čežnji vjekova“ ovaj pasus je uklonjen.

xiii) „Duh proroštva III“ jasno konstatuje da samo zato što je Isus ustao iz mrtvih u prvi dan sedmice, to ga ne posvećuje kao šabat. – „Hrist je počivao u grobu u subotnji dan, i kad su sveta bića i Neba i zemlje bila u pokretu ujutro prvog dana sedmice, on je ustao iz groba da obnovi svoj zadatak podučavanja njegovih učenika. Ali ova činjenica ne posvećuje prvi dan sedmice, i ne čini ga šabatom.“ (3SP, p.204) U „Čežnji vjekova“ nema ovog pasusa.

xiv) U „Čežnji vjekova“ još je sporan pasus u kojem se govori da je apostol Petar navodno razapet naopako u Rimu pod Neronom (DA, 815.5). Međutim, ne postoje nikakvi biblijski ni drugi dokazi da je [Petar ikada bio u Rimu](#). Sve ukazuje da je riječ o još jednoj u nizu izmišljotina katoličke crkve koja se navodno temelji na Petrovom apostolskom primatu.

c) „Duh proroštva III“ i „Dogadaji iz Pavlovog života“ vs „Djela apostola“

i) Apostol Petar je na dan Pedesetnice posvjedočio da mrtvi „spavaju“. – „Petar ih je uvjeravao da se Davidovo proročanstvo ne može odnositi na njega samog, jer se on nije vaznio na nebesa; on je počivao u svojoj grobnici. Da je Davidova duša otišla na Nebo, Petar ne bi mogao biti tako pouzdan u svom uvjeravanju njegove braće. On je posvjedočio spavanje mrtvih u svojim grobovima do vaskrsenja.“ (3SP p. 270)

U knjizi „Djela apostola“, str. 41-43, ovaj materijal je izbrisan.

ii) Pouka iz božanske kazne Ananije i Sapphira. – „Ima mnogo Ananija i Sapphira u naše dane, koje Sotona kuša da varaju, zbog svoje ljubavi prema novcu... *Kad bi se kazna Ananije i Sapphira primijenila na ovu sortu, bilo bi mnogo mrtvih tjelesa u našim crkvama koje treba sahraniti.*“ (3SP, p. 285) Ovo upozorenje je maknuto iz „Djela apostolskih“, str. 73-76.

iii) Petrova vizija nečiste hrane je objašnjena. – „Duh proroštva III“ komentariše uobičajeno pogrešno shvatanje mnogih hrišćana po imenu, koji smatraju da je time data božanska dozvola da se jedu nečiste životinje: „Neki insistiraju da ova vizija znači da je Bog uklonio svoju zabranu upotrebe mesa od životinja koje je ranije proglasio nečistim; i da je stoga svinjsko meso prikladno za hranu. Ovo je vrlo ograničeno i sasvim pogrešno tumačenje, u prostoj kontradikciji sa izvještajem u Svetom Pismu o viziji i njenim konsekvencama.“ (3SP, p. 327)

U „Djelima“, str. 135-138 ova jasna izjava je izbrisana.

iv) „Samo vjera“ je kanap od pijeska. – „S druge strane, oni koji tvrde da će ih spasti samo njihova vjera, uzdaju se u kanap od pijeska; jer vjera jača i usavršava se samo djelima.“ (3SP, p. 331)

U „Djelima“, str. 138-142, ove izjave nema.

v) Tri koraka u istinskom obraćenju: vjera, pokajanje, krštenje. – „Spuštanje Svetog Duha na neznabošce nije bio ekvivalent za krštenje. Neophodni koraci u obraćenju, u svim slučajevima, su vjera, pokajanje i krštenje.“ (3SP, p. 332)

U „Djelima“ ovaj materijal je izbrisan (str. 139-142).

vi) Hrišćani po imenu će se protiviti izlaganju nepopularne istine našeg vremena. – „Oni koji propovijedaju nepopularnu istinu u naše vrijeme susreću se sa odlučnim otporom, kao i apostoli. Oni ne trebaju očekivati bolji prijem od velikog mnoštva hrišćana po imenu nego što je Pavle imao od svoje jevrejske braće. Suprotstavljeni elementi ujedinile se protiv njih, jer koliko god da se razne organizacije međusobno razlikuju u svojim mišljenjima i vjerskim pitanjima, njihove snage

se sjedinjuju u gaženju četvrte zapovijesti u zakonu Božjem.“ (Sketches from the Life of Paul, p. 86)

„Oni koji sami ne prihvataju istinu su najrevniji da je i drugi ne prime; a ne žele oni koji istrajno proizvode laži, i podstiču niske strasti ljudi da istina Božja ostane bez rezultata. Ali glasnici Hristovi se moraju naoružati budnošću i molitvom, i istupiti sa vjerom, čvrstinom i hrabrošću, i, u ime Isusovo, nastaviti svoj posao, kao što su činili apostoli. Oni moraju objaviti upozorenje svijetu, učeći prestupnike zakona šta je grijeh, i ukazati im na Isusa Hrista kao njihov veliki i jedini lijek.“ (LP 86)

U „Djelima apostola“, str. 230, ova upozorenja su uveliko izbrisana i razvodnjena.

vii) Lažno učenje o otkupljenju. – U knjizi „Djela apostola“, str. 246, nalazimo učenje da je Hrist učinio otkup za grijeh jednom za sve na krstu, čime se podržava doktrina o „završenom otkupu“ na krstu. To je teologija koja potpuno zanemaruje ili negira Hristovo posredovanje u Nebeskoj Svetinji i Istražni Božji sud. Ovakvo učenje, međutim, nigdje ne nalazimo u originalnim spisima Elen Vajt. Ovaj kompromis sa evangelicima „ovjeren“ je 1950-ih godina, kada je ekumenski pokret uhvatio maha, što se može vidjeti u „Pitanjima o doktrini“ (Questions on Doctrine).

vii) Ponovno krštenje za svetkovatelje nedjelje koji prihvate biblijsku Subotu. – U knjizi „Događaji iz Pavlovog života“, str. 132, 133, nalazimo ovo učenje, koje je izbrisano iz „Djela apostola“, str. 285.

viii) Jedini put spasenja. – „Sotonin promišljeni napor je odvratiti umove ljudi od jedinog puta spasenja – vjere u Hrista i poslušnosti zakonu Božjem.“ (LP 192) U „Djelima“, str. 387, ova izjava je preformulisana: „Sotonin promišljeni napor je odvratiti umove ljudi od *nade* spasenja kroz vjeru u Hrista i poslušnost zakonu Božjem.“

Napomena: Sotona je očito uspio da odvрати umove čitalaca od jedinog puta spasenja.

viii) Kušanje mora oblikovati karakter za budući, besmrtni život.

– „Bogatstvo, položaj ili počasne titule biće nemoćne da uzdignu čovjeka u naklonost Božju, ili ga otkupe iz ropstva grijehu. Ovaj život bio je njegov period kušanja, u kojem je morao oblikovati karakter za budući, besmrtni život... Svi koji se nađu nesveti u srcu ili nesavršeni u nekom pogledu kad budu suđeni po zakonu Božjem, pretrpjeće kaznu za svoju krivicu.“ (LP 241)

U „Djelima“, str. 424, ovaj materijal je dijelom izbrisan, a dijelom razvodnjen.

ix) Božja blagodat. – „Bog nije izlio svoju blagodat da umanjí obavezujuće zahtjeve svog zakona, već da ga učvrsti. ‘Milost i istina srešće se, pravda i mir poljubiće se.’“ (LP 242) Ove rečenice nema u „Djelima“, str. 425.

x) Lažni vjerski učitelji gaze biblijsku Subotu. – „Ali neprijatelj svake pravde je zarobio svijet, i naveo ih da ponište Božji zakon. Kao što je Pavle prevideo, ljudi koji se odvrćaju od jasne, pregledne istine Božje riječi, i koje svrbe uši, oni okupljaju sebi učitelje koji im predstavljaju bajke koje oni žele. *Ovi učitelji gaze pod nogama četvrtu zapovijest, i umjesto dana koji je Bog blagoslovio i posvetio, oni slave dan koji On nije zapovijedio, i na koji se nije odmorio. Prvi dan sedmice, čija svetost počiva u cjelosti na autoritetu papstva, ‘čovjeka grijeha’, poštuje se kao sveti dan jednako od katolika i protestanata, umjesto dana koji je Bog odvojio i na koji je stavio svoj blagoslov. Time se vrijeđa Stvoritelj svijeta, a Sotona se smije u trijumfu i uspješnosti svojih šema.*“ (LP 324)

U knjizi „Djela apostola“, str. 505, ova važna izjava u kurzivu je izbrisana.

Prije nego što pređemo na razlike u knjizi „Velika borba“, ovu dionicu mogli bismo zaključiti biblijskim stihovima: „Jer koji hoće svijetu prijatelj da bude, neprijatelj Božji postaje.“ (Jakov 4:4) „Zaista, da li ja sada pokušavam da pridobijem ljude ili Boga? Ili nastojim da ugodim ljudima? Kad bih još uvijek ugađao ljudima, ne bih bio Hrištov sluga.“ (Galatima 1:10)

d) „Duh proroštva IV“ vs preuređena „Velika borba“

i) Plagijati. – „Isus iz Nazareta, pravi Mesija,“ reče on, „čije ruke i noge su probodene, koji je doveden kao jagnje na klanje, koji je bio čovjek bola i upoznat sa žalošću, koji je nakon što je skiptar uzet od Jude, i zakonodavna moć između njegovih nogu, došao prvi put, *doći će drugi put na oblacima nebeskim*, i sa trubom arhanđela,“ i „*staće na Gori Maslinskoj*. I ona vlast koju je nekad primio Adam nad tvorevinom, a koju je on izgubio (Post. 1:26; 3:17) biće data Isusu. On će biti kralj nad svom zemljom. Uzdisanje i stenjanje tvorevine će prestati, a čuće se pjesme obožavanja i hvale.“ „Kad Isus dođe u slavi svog Oca sa svetim anđelima“, „mrtvi vjernici ustaće prvi. 1. Sol. 4:16; 1. Kor. 15:23. To je ono što mi hrišćani nazivamo *prvim vaskrsenjem*. *Tada će životinjsko carstvo promijeniti svoju prirodu (Isa. 11:6-9), i potčiniti se Isusu. Ps. 8. Sveopšti mir će prevladati.*“ „*Gospod je opet pogledao dolje na zemlju, i rekao: ‘Gle, veoma je dobra.’*“ (1888 Great Controversy, p. 359) Ova izjava na istoj strani nalazi se u izdanju „Velike borbe“ iz 1911. godine. Da li ste zapazili grube greške? (1) Isus će stati na Maslinsku goru o Drugom dolasku; (2) Nakon prvog vaskrsenja, zemlja će biti obnovljena.

Ova „nadahnuti izjava“ potiče iz pera Džozefa Volfa (Joseph Wolff), i naravno ne nalazi se u originalu iz 1884. godine.

ii) Vrijeme izvođenja antitipskog jarca za Azazela. – Dosledno učenje „Duha proroštva“ je da se grijesi pravednih prenose na Sotonu, antitipskog jarca za Azazela, po završetku Hristove prvosveštenečke službe u Nebeskoj svetinji, na kraju vremena probe za ljude. Ovo se dešava negdje pred Drugi Hristov dolazak.

Spalding-Magan Collection, p. 2 (1850): „Zatim sam vidjela da će se Isusovo djelo u svetinji uskoro završiti. I nakon što se njegovo djelo tu završi, On će doći do vrata prvog odjeljenja i ispovijediti grijeh Izraela na glavu Jarca za Azazela. Onda će obući haljine osvete. Tada će nevolje pasti na zle, i one neće doći dok Isus ne obuče tu odjeću, i zauzme svoje mjesto na velikom bijelom oblaku. Zatim dok

nevolje padaju, Jarac za Azazela se odvodi. On ulaže silne napore da umakne, ali ga čvrsto drži ruka koja ga vodi. Kad bi on uspio umaći, Izrael bi izgubio svoje živote. Vidjela sam da treba vremena dok se odvede Jarac za Azazela u zemlju zaborava nakon što se grijesi polože na njegovu glavu.“

Spiritual Gifts, Volume 1, p. 198 (1858): „Kad je Isus napustio Svetinju nad svetinjama, čula sam zveckanje zvona na njegovoj haljini, oblak tame prekrrio je stanovnike zemlje. Nije više bilo posrednika između krivog čovjeka i uvrijeđenog Boga. Dok je Isus stajao između Boga i krivog čovjeka, suzdržanost je bila nad ljudima; ali kad je Isus odstupio između čovjeka i Oca, to suzdržanje bilo je uklonjeno, i Sotona je imao kontrolu nad čovjekom. Bilo je nemoguće da se zla izliju dok je Isus služio u Svetinji; ali kad se njegov posao tu završio, kad se posredovanje okončalo, ništa više nije stajalo na putu gnjevu Božjem, i on se strahovito sručio na nezaklonjenu glavu krivog grešnika, koji je prezreo spasenje i mrzio ukor. Sveti u to strašno vrijeme, nakon svršetka Isusovog posredništva, živjeli su u očima svetog Boga bez posrednika. Svaki slučaj bio je odlučan, svaki dragulj prebrojan. Isus se za trenutak zadržao u spoljašnjem odjeljenju Svetinje, i grijesi koje je ispovijedao dok je bio u Svetinji nad svetinjama, stavljeni su na začetnika grijeha, Đavola. On mora podnijeti kaznu ovih grijeha.“

Spirit of Prophecy, Volume 4, pp. 266, 267 (1884): „Takođe sam vidjela, da dok je prinos za grijeh ukazivao na Hrista kao na žrtvu, a prvosveštenik predstavljao Hrista kao posrednika, jarac za Azazela [eng. Scapegoat - prim. prev.] simbolisao je Sotonu, autora grijeha, na koga će grijesi istinskih pokajnika biti na kraju stavljeni. Kad prvosveštenik, zaslugom krvi prinosa za grijeh, ukloni grijehe iz svetinje, on ih polaže na jarca za Azazela. Kad Hrist, zaslugom svoje krvi, ukloni grijehe svog naroda iz nebeske svetinje na kraju svoje službe, on će ih položiti na Sotonu, koji, o izvršnom sudu, mora podnijeti konačnu kaznu. Jarac za Azazela je slat u pustu zemlju, da se nikad ne vrati u Izraelov zbor. Tako će i Sotona biti zauvijek prognan iz prisus-

tva Boga i njegovog naroda, i izbrisan iz postojanja u konačnom uništenju grijeha i grešnika.“

Napomena: Ova izjava prenijeta je u izmijenjenu „Veliku borbu“ (str. 422) u oba izdanja (1888, 1911).

ST, May 16, 1895: „Kad dođu vremena osvježenja od prisustva Gospodnjeg, tada će grijesi pokajane duše koja je primila blagodat Hristovu i nadvladala krvlju Jagnjetovom, biti uklonjeni iz nebeskih zapisnika i položeni na Sotonu, jarca za Azazela, začetnika grijeha, i neće se više pamtili protiv nje zauvijek. Grijesi pobjednika biće izbrisani iz zapisničkih knjiga, ali njihova imena biće zadržana u knjizi života.“

U izmijenjenoj „Velikoj borbi“ dodat je materijal koji je kontradiktoran gornjim jasnim izjavama. „*Sada se dešava događaj, nagoviješten u poslednjoj svečanoj službi dana pomirenja. Kad se služba u svetinji nad svetinjama završila i grijesi Izraela bili uklonjeni iz svetinje zaslugom krvi žrtve za grijeh, tada je jarac za Azazela živ predstavljan pred Gospoda; i u prisustvu zbora prvosveštenik je ispovijedao nad njim ‘sva bezakonja sinova Izraelovih, i sve njihove prestepe i sve njihove grijeha, polažući ih na glavu jarca’ (Lev. 16:21). Isto tako, kad se djelo pomirenja u nebeskoj svetinji završi, tada će u prisustvu Boga i nebeskih anđela, i vojske iskupljenih, grijesi Božjeg naroda biti položeni na Sotonu; on će biti proglašen krivim za sve zlo koje je uzrokovao da oni počine. I kao što je jarac za Azazela slat u pustu zemlju, tako će i Sotona biti protjeran na opustošenu zemlju, nenaseljenu i samotnu pustinju.*“ (1888 GC, pp. 657, 658)

Napomena: Ova izjava nalazi se i u „Velikoj borbi“ iz 1911, na strani 658. Kao što vidimo, ovdje stoji tvrdnja da će se grijesi pravednih prenijeti na Sotonu **posle** drugog Hristovog dolaska, kad se pravedni uzmu na nebo. Prema scenariju u izmijenjenoj „Velikoj borbi“, Hristos dolazi, uzima svoj narod u grad Božji a zemlja se prazni od njenih stanovnika, postavši pustinja (str. 657), i u sred ovih pasusa nalazimo dio koji kaže „zatim u prisustvu Boga i nebeskih anđela, i vojske iskupljenih, grijesi Božjeg naroda polažu se na Sotonu...“

iii) Sedam poslednjih zala. – Biblija uči da će svi oni koji se poklanjaju „zvijeri“ i imaju njeno „obličje“, i koji primaju „žig zvijeri“ (tj. svi zli stanovnici zemlje) primiti gnjev Božji u „sedam zala“ (vidi Otkrivenje 14:9, 10; 15:1; 16:1, 2). Rani spisi Elen Vajt slažu se sa Svetim Pismom da će svi bezbožnici primiti sedam zala.

Experience and Views, pp. 52, 53: „Zatim sam vidjela sedam poslednjih zala koja će se uskoro izliti na one koji nemaju zaklona, pa ipak svijet se na njih neće obazirati više nego što bi na mnoge kapi vode koje se spremaju da padnu. Zatim sam osposobljena da izdržim strašni pogled na sedam poslednjih zala, gnjev Božji. Vidjela sam da je njegova srdžba strašna i užasna, i ako bi ispružio ruku, ili podigao prst, stanovnici svijeta bili bi kakvi nikad nisu, ili bi podnijeli neizlječive rane i grozni pomor koji bi došao na njih, i ne bi im bilo spasa, već bi bili time uništeni.

Užas me je obuzeo, pala sam na lice pred anđelom, i molila ga da skloni taj pogled od mene, da ga sakrije od mene, jer prizor je bio strašan. Zatim sam shvatila, kao nikad prije, važnost pažljivog istraživanja Božje riječi, radi saznanja kako izbjeći zla koja su objavljena svijetu da će doći *na sve* bezbožnike koji se poklanjaju zvijeri i njenom obličju, i primaju žig na svojim čelima i rukama. Bila sam veoma začuđena kako iko može prestupati zakon Božji, i gaziti njegovu svetu Subotu, kad su tako strašne prijetnje i osude bile protiv njih.“ (Vidi takođe Spiritual Gifts 1, pp. 199, 211.)

Ipak u izmijenjenoj „Velikoj borbi“ nalazimo sledeće: „Ova zla nisu sveopšta, inače stanovnici zemlje bili bi potpuno pokošeni.“ (1888/1911 GC p. 628) Ove izjave nema u „Duhu proroštva IV“.

iv) „Duh proroštva IV“ (str. 38) uči da pošto je Hrist upozorio svoje učenike kad da bježe od uništenja Jerusalima, tako je upozorio svoj narod kad da bježe od dolazećeg gnjeva, na kraju eona. U izmijenjenoj „Velikoj borbi“, ovo upozorenje je primijenjeno na „svijet“, što je kontradikcija originalu (vidi GC p. 37).

v) Moderna duhovna „probuđenja“. – „Duh proroštva IV“ pravi

okosnicu „modernih probuđenja“: poslušnost Božjem zakonu nije neophodna za spasenje – samo vjera u Isusa Hrista: „Koliko je veliki kontrast između ovih Pavlovih riječi od onih koje dolaze sa mnogih govornica danas. Narod se uči da poslušnost Božjem zakonu nije nužna za spasenje, da samo moraju vjerovati u Isusa, i oni su sigurni.“ (str. 297)

Ovo vitalno učenje izbrisano je iz poglavlja koje se bavi modernim probuđenjima u izmijenjenoj „Velikoj borbi“.

vi) Zaboravljena istorija svetkovatelja Subote kroz mračni Srednji vijek. – „Duh proroštva IV“ na skoro osam strana daje pregled ove istorije. „Bog je, u svom providenju, sačuvao istoriju nekolicine onih koji su stradali zbog svoje poslušnosti četvrtoj zapovijesti; ali bilo je mnogo onih o kojima svijet ne zna ništa, koji su za istu istinu podnijeli progonstvo i mučeništvo.“ (4SP 183)

U izmijenjenoj „Velikoj borbi“ ove stranice, koje je Bog po svom providenju želio sačuvati, su izbrisane. Očigledno, kompilatori su imali svoje „providenje“ kako da slože knjigu za „tržište“ kojemu bi neke stvari izvjesno smetale.

vii) Sotonine zamke. – „Duh proroštva IV“ ima četiri strane upozorenja kako Sotona planira da uhvati u zamku adventiste sedmog dana (vidi poglavlje [„Sotonine zamke“ u VB 1884](#)).

Te stranice su potpuno izbrisane iz revidiranih izdanja „Velike borbe“.

viii) Plod ostajanja u Hristu. – „Privilegija i dužnost svakog hrišćanina je održavati blisku zajednicu sa Hristom, i imati bogato iskustvo u stvarima Božjim. Tada će njegov život biti plodonosan u dobrim djelima. Kad čitamo o životima ljudi koji su bili istaknuti po svojoj pobožnosti, često smatramo njihovo iskustvo i dostignuća kao nešto izvan našeg domašaja. Ali to nije slučaj. Hrist kaže: ‘U ovome se moj Otac proslavlja, da rodite mnogi rod.’ ‘Kao što grana sama ne može nositi plod, osim ako se ne drži za lozu, tako ni vi, osim kad prebivate u meni.’ Onaj koji stoji u meni, i ja u njemu, taj donosi mnogi rod.’ (Jovan 15:8, 4, 5) Proroci i apostoli nisu imali savršen hrišćanski

karakter čudom. Oni su koristili sredstva koja im je Bog stavio na dohvat, i svi koji učine takav napor, osiguraće sličan rezultat.“ (4SP 305)

Ovo je izbrisano iz poglavlja „Moderna probuđenja“ iz revidirane „Velike borbe“.

ix) Velika potreba današnjih crkava. – „U zapostavljanju zahtjeva zakona Božjeg, crkva je izgubila iz vida blagoslove jevanđelja. Biblijsko obraćenje i posvećenje – radikalna promjena srca i preobražaj karaktera – velika su potreba današnjih crkava. Probuđenja u kojima ljudi postaju članovi crkve bez stvarne svijesti o grijehu, bez pokajanja i bez priznavanja zahtjeva zakona Božjeg, uzrok su slabosti u crkvi, i povod za spoticanje prema svijetu.“ (4SP 306)

U izmijenjenoj „Velikoj borbi“ ovog pasusa nema u poglavlju „Moderna probuđenja“. Pogodite zašto.

x) Žena iz Otkrivenja 17. glava. – „U Otkrivenju 17, Vavilon je predstavljen ženom, slikom koji se u Svetom Pismu koristi kao simbol crkve. Moralna žena predstavlja čistu crkvu, a zla žena otpalu crkvu. Za Vavilon se kaže da je bludnica; i prorok je vidio pijanu od krvi svetaca i mučenika. Vavilon tako predstavlja Rim, tu otpalu crkvu koja je tako okrutno progonila sledbenike Hristove. Ali Vavilon bludnica je majka kćerkama koje slijede njen primjer iskvarenosti. Tako su predstavljene one crkve koje prihvataju doktrine i tradicije Rima i slijede svjetovne prakse, a čiji pad se objavljuje u drugoj anđeoskoj poruci.“ (4SP 233)

U revidiranoj „Velikoj borbi“ ovaj iskaz je promijenjen tako da „žena“ iz Otkrivenja 17 predstavlja samo „Majku bludnicama“ (GC 382).

xi) „Vavilon“ iz poruke drugog anđela. – „Duh proroštva IV“ primjenjuje „Vavilon“ iz Druge anđeoske poruke samo na protestantske crkve. U izmijenjenoj „Velikoj borbi“ iz 1911, jedna riječ je dodata – „samo“ ispred „Rimska crkva“, tako da „Vavilon“ iz Otkrivenja 14:8 sada uključuje Rimsku crkvu, kao i protestantske crkve.

Evo kakvo je objašnjenje dao crkveni odbor za navedenu cenzuru

i dodatke:

„Onima koji su bili razočarani zbog toga što ovo izdanje nije izašlo ranije, htjeli bismo reći da mi vjerujemo da se taj zaostatak dogodio Božjim providenjem pošto knjiga sadrži stvari od velikog interesa i značaja koje ne bi sadržavala da je knjiga bila izdana ranije i još uvijek ovo izdanje ne daje u potpunosti sve ono što bi pisac još mogao reći o završnim prizorima ove borbe. Neke stvari koje nije bilo moguće uvesti u ovo djelo zbog ograničenog prostora biće izdane zasebno. Ovakva kakva jeste, ova knjiga je puno veća nego je bilo planirano. Izdavači.“

Iz ovoga se može razumjeti da je Velika borba iz 1884. izašla sa zakašnjenjem i da je bilo onih koji su zbog toga bili razočarani. Ali svejedno, izdavači kažu sve je izašlo na dobro. I da je to zakašnjenje zapravo bila Božja volja jer knjiga sad sadrži i one stvari koje ne bi sadržavala da je izdata ranije ili na vrijeme.

Pogledajmo šta kaže Duh Proroštva, da li je do zakašnjenja došlo providenjem ili drukčije:

„Baš u to vrijeme đavo je uticao na umove da zadrže moje knjige koje je izdao Review and Herald. Oni na čelu djela tamo obeshrabrili su agente oko rukovanja knjigama Patrijarsi i proroci i Velika borba, upravo one knjige koje bi narod trebao dobiti odmah, pa su usmjerili svoju koncentraciju i trud na Bible Readings obećavajući da će se u određeno vrijeme usmjeriti na moje knjige. Ali to obećanje nisu nikada održali. Baš u vrijeme kad bi Velika borba trebala svuda cirkulisati beskorisno je ležala na policama Review and Herald i Pacific Press-a.

Svjetlost koju je Bog poslao za narod bila je skrivena u izdavačkim kućama. Bilo mi je pokazano što se zapravo dogodilo u vezi te stvari i vidjela sam da baš ti isti ljudi koji su rekli da štamparska mašina neće moći podnijeti moje knjige, bili su oni koji su tako uredili stvari da ih mašina ne podnese. Prevarili su me.“ (Testimony to J.N. Loughborough, February 19, 1899, Doctor Paulsons Collection PC 140.2)

xii) „Vino Vavilona“ – „Duh proroštva IV“ precizno označava glavnu lažnu doktrinu koja čini „vino Vavilona“: „Među ovim lažnim

učenjima ističe se ono o zemaljskom milenijumu – hiljadu godina duhovnog mira i prosperiteta, u kojem će se svijet obratiti, prije dolaska Hristova. Ovaj pjesma sirene uljuljkala je hiljade duša da zaspu na ivici ambisa vječne propasti.

Učenje o prirodnoj besmrtnosti duše otvorilo je put za prepredeni rad Sotone kroz savremeni spiritizam, i pored rimskih zabluda, čistišta, molitvi za mrtve, prizivanja svetaca, itd., koje su potekle iz ovog izvora, to je navelo mnoge protestante da poriču vaskrsenje i Sud, i učinilo da se podigne odvratna jeres o vječnim mukama, kao i opasna obmana univerzalizma.

A čak opasnija i još rasprostranjenija od ovih je pretpostavka da je zakon Božji ukinut na krstu, i da je prvi dan sedmice novi sveti dan, umjesto Subote iz četvrte zapovijesti.“ (4SP 235)

U izmijenjenoj „Velikoj borbi“ ova tri pasusa su izbrisana.

xiii) Definisana crkva Hristova. – „U danima Reformacije, blagi i pobožni Melankton je objavio: ‘Nema druge crkve osim skupštine onih koji imaju riječ Božju, i koji su očišćeni njome.’“ (4SP 237)

Iz revidirane „Velike borbe“ ova izjava je izbrisana.

xiv) Redosled događaja koji uvode „Glasni poklič iz Otkrivenja 18“. – 1) Snažne Sotonine obmane; 2) Oživljavanje duha progonstva; 3) „Glasni poklič“ iz Otkrivenja 18 (vidi 4SP pp. 239, 240). U izmijenjenoj „Velikoj borbi 1888/1911 izbrisano je „oživljavanje duha progonstva“ (GC 390).

xv) Moćna oruđa protiv spiritizma. – „...*Ali jasne izjave iz Biblije obezbijediće oružje moćno u svakom sukobu...* Oni koji će stajati u vrijeme opasnosti moraju razumjeti svjedočanstvo Svetog Pisma koje se tiče prirode čovjeka i stanja mrtvih, jer u bliskoj budućnosti mnogi će se suočiti sa duhovima đavolskim koji se prikazuju kao voljeni rođaci i prijatelji, i objavljuju najopasnije jeresi.“ (4SP 376, 377). Dio u kurzivu je izbrisan iz revidirane „Velike borbe“ (str. 559, 560).

xv) Duhovi đavolski će odavati počast nedjelji. – „Kroz djelovanje spiritizma, činiće se čuda, bolesni će ozdravljati, i biće izvođena mnoga neporeciva čuda. I dok će duhovi ispovijedati vjeru u Bibliju, i

izražavati poštovanje za nedjelju, njihov rad biće prihvaćen kao manifestacija božanske sile.“ (4SP 406)

U izmijenjenoj „Velikoj borbi“ 1888/1911, ovo naročito upozorenje o veličanju nedjelje od strane zlih duhova je razvodnjeno, i umjesto toga umetnuta neodređena fraza „institucije crkve“.

xvi) Uloga Sjedinjenih Američkih Država u događajima posljednjeg vremena. – U knjizi „Duh proroštva IV“ jasno se navodi prognozijska uloga koju će SAD odigrati u posletku vremena (4SP 398, 410). U izmijenjenoj „Velikoj borbi“ oba ta pasusa su izbrisana.

xvi) Sotonin pokušaj imitiranja Hrista i dekret o smrti. – „Duh proroštva IV“ uči da će se Sotonin pokušaj da imitira Hrista desiti prije nego se izda „dekret o smrti“ onih koji drže Božji zakon i vjeru Isusu. To se može lako utvrditi po spisku u poglavlju „Vrijeme nevolje“ u izdanju iz 1884. godine. Redosled ta dva događaja je izokrenut u izmijenjenoj „Velikoj borbi“.

Možemo konstatovati da razlika u originalnoj seriji knjiga „Duh proroštva“ i kompilovanoj i preuređivanoj seriji „Konflikt vjekova“ (poznatoj još kao „Kosmički konflikt“ ili „Velika dobra“) ima još puno, ali vjerujemo da je ovo dovoljno svakom iskrenom istraživaču.

Druge oštećene knjige

Vjernicima crkve se prećutkuje činjenica da su neke vrlo važne knjige sa potpisom Elen Vajt u stvari kompilacije. Jedna od takvih je „Proroci i kraljevi“ (Prophets and Kings), izdata 1917. godine, i sastavljena iz brojnih članaka adventističkih publikacija.

Skrećemo pažnju na jednu naročito izmanipulisanu popularnu kompilaciju pod nazivom „Događaji posljednjih dana“ (Last Day Events), sklopljenu tako da reklamira crkvu i unese zabune u pogledu iznošenja Djela u završnoj fazi istorije pobune. Sve što je potrebno da znate o tom predmetu iz pera Duha proroštva nalazi se opisano na jasan i pregledan način u „Velikoj borbi“ (4. tom) iz 1884. godine.

Kompilovana knjiga „Evangelizam“ publikovana je 1946. godine,

a najveći doprinos za tendenciozno složene citate, s promišljenom namjerom obmanjivanja čitalaca, dao je Leroj Frum (Le Roy Froom, 1890-1974), posebno u cilju promocije trinitarskog koncepta. Frum je izdvojio određene fraze Elen Vajt gdje ona kaže „treće lice“, „tri velike sile“ i „nebeski trio“ koje se sve odnose na Duha Hristovog a ne na drugo biće. Tako je Frum udesio da zastrani cijela Adventistička crkva jer ljudi i ne gledaju šta je Elen Vajt drugo pisala o tome.

Pomenućemo i knjigu koju adventisti štampaju i dijele u velikom broju primjeraka – „Put Hristu“ (Steps to Christ) – čiji original (1892) nema prvo poglavlje pod imenom „Božja ljubav prema čovjeku“, koje se pojavilo 1896. godine nakon što je izdavačka kuća crkve Adventista sedmog dana povratila izdavačka prava na ovu knjigu.

I prevodioci spisa Elen Vajt, u saradnji sa urednicima i crkvenim odborima, veoma su doprinijeli širenju zabluda, namjernih i tendencioznim „prilagođavanjem“ prevoda, zamjenom pojmova ili cenzurom „nepoželjnih“ djelova.

Evo jednog takvog primjera u knjizi „Vaspitanje“, izdate u Beogradu 1980. godine od strane Adventističke knjižare „Preporod“:

„Veran svome obećanju, **Član božanskog Trojstva**, proslavljen u nebeskim dvorovima, dao je od svoje punine svojim sledbenicima na Zemlji. Njegovo ustoličenje s desne strane Bogu bilo je objavljeno izlivanjem Duha na Njegove učenike.

Zahvaljujući Hristovom trudu, ovi učenici bili su usmereni da osete svoju potrebu za Duhom; zahvaljujući pouci Duha, potpuno su se pripremili i pošli da obave svoje životno delo.“ (str. 84)

Međutim, u originalu knjige „Education“ iz 1903. godine nigdje ne nalazimo „Člana božanskog Trojstva“: „...Faithful to his promise, **the Divine One**, exalted in the heavenly courts...“ (Ed. 95.3)

Kako bi čitaocu bilo jasno da ovo nije slučajno, podsjetimo se da je 1980. bila upravo godina kada je Adventistička crkva zvanično, posle višedecenijskih tajnih napora, usvojila dogmu o Trojstvu.

9. *Velika podvala*

Oni koji su poznati sa spisima Elen Vajt, mogli su vidjeti da se ovo istraživanje uglavnom baziralo na pronalaženju i upoređivanju razlika između serije spisa pod nazivom „Duh proroštva“ i kasnije kompilovane i preuređivane serije „Konflikt vjekova“ ili „Velika borba“. Na početku smo, na osnovu istraživanja Biblije, došli do veoma važnog zaključka da nadahnuti spisi nastaju po diktatu Svetog Duha, zbog čega se Biblija i naziva *Riječju Božjom*, što znači da se to djelo obavlja pod Božjom kontrolom i ne prepušta čovjeku da po svom nahođenju i povodeći se za svojim nestalnim mislima i osjećanjima pale prirode proizvodi spise i bira šta će zadržati a šta odbaciti. „Sve je Pismo od Boga nadahnuto.“ Vidjeli smo takođe da iskustvo Elen Vajt nije bilo ništa drugačije, te da se njeno nadahnuće kao Božjeg glasnika ne može osporiti, ali se zato može, baš kao i Biblija, podmuklo napadati i podrivati u cilju obezvređivanja djela. Ti napadi ne dolaze samo spolja od neprijatelja Boga, Njegovog Zakona i Plana spašenja, već su oni iznutra neuporedivo perfidniji, suptilniji i opasniji. To je bio slučaj u svakom vremenu i taj obrazac otpada može se pratiti kroz cijelu istoriju Božjeg naroda.

Spisi Elen Vajt napadnuti su iznutra iz nekoliko pravaca:

(1) Ubacivanjem plagijata, tj. djelova teksta iz pera drugih autora, što je uzrokovalo da Elen Vajt optužuju za plagijatorstvo, i da se njeno nadahnuće generalno dovodi u pitanje.

(2) Brisanjem i uklanjanjem tekstova sa otvorenim ukorima crkvenom vođstvu, djelova koji se ne uklapaju u „viziju“ vođstva i njihove planove, kao i citata koji jasno osuđuju palo hrišćanstvo i lažirane crkve (politika nezamijeranja i ekumenizam).

(3) Brisanjem i uklanjanjem citata koji potvrđuju kako istinsko Božje nadahnuće djeluje.

(4) Kompilovanjem različitih djelova i djelića tekstova izvađenih

iz originalnog konteksta, kako bi se proizveo planski osmišljeni drugačiji utisak i zaključci kod čitalaca (obično u pravcu favorizovanja crkve i njenog vođstva, kao navodnog „glasa Božjeg“).

Navešćemo jedan primjer koji izgleda bezazleno, dok je u stvarnosti velika manipulacija. Naime, pioniri adventisti su ispravno razumjeli i koristili termin „ostatak od crkve“ (remnant of church) za Božji narod posletka, u skladu sa Otkrivenjem 12:17. Međutim, uklanjanjem predloga „of“, fraza se mijenja u „crkva ostatka“, favorizujući na taj način ljudsku ustanovu. Ovo danas zloupotrebljavaju i neki odvojeni ogranci Adventističke crkve i razne sekte.

(5) Stvaranjem kontradikcija nastalih ubacivanjem tuđih, nenadahnutih spisa, kao i preuređivanjem tekstova po izboru kompilatora (vođstva crkve i Odbora za Zaostavštinu Elen Vajt).

(6) Sistematskim zapostavljanjem i guranjem u drugi plan spisa Elen Vajt kroz stvaranje lažnog utiska da se radi o prevaziđenoj prošlosti, neprimjenjivoj na današnje vrijeme, i da je doktrina koju kreira vođstvo crkve vrhovni i konačni autoritet.

Sotonin napad na Duh proroštva je neprestan. On zna da će svaki vjernik koji se odvrati od tih knjiga prije ili kasnije skrenuti u grijeh. Đavo vješto režira dvostruki napad kroz nekoliko različitih grupa koje ne priznaju da su zapravo saveznici koji rade na zajedničkom cilju.

Jednu grupu čine uticajni liberali koji na predavanjima na fakultetima, sastancima u kampovima i crkvama suptilno podstiču ideju da je „Elen Vajt pisala za svoje vrijeme, ali sada su stvari drugačije.“ Na primjer, učitelji na *Walla Walla* koledžu putuju kroz crkve i postepeno uništavaju povjerenje u Duh proroštva. Između ostalih, isto rade i predavači na *Andrews* univerzitetu. Mnogi članovi crkve su skloni da to prihvate – jer vjeruju onome što kažu istaknuti ljudi u crkvi.

Međutim, Sotona takođe odapinje strijele na one koji ne vjeruju onome što crkvene vođe kažu! Prema ovom učenju, zato što je u dane Elen Vajt bilo neobraćenih crkvenih vođa – to dokazuje da su oni morali promijeniti njene spise da bi im odgovarali. Ovo je remek-djelo

obmane! Postoje vjernici koji su se tokom godina susretali sa obeshrabrivanjem i odbojnošću od crkvenjaka koji odbijaju da budu vjerni našim historijskim standardima i vjerovanjima. Tako kad neko naiđe i pokrene bilo kakvu optužbu za nešto loše što su radili ranije vođe, neki u to spremno vjeruju. Ono što ovu prevaru čini remek-djelom jeste to što su oni ranije naučeni nepovjerenju u rukovodstvo zbog njegovih pokušaja da skloni Duh proroštva. Ali sada su i sami spremni odbaciti Duh proroštva zbog nepovjerenja u (svako) vođstvo! Na taj način, opozicija vođstvu postala je važnija od Božje Riječi!

Da li zbog svega navedenog treba da odbacimo spise Elen Vajt?

Definitivno NE. Upravo suprotno, mi trebamo težiti oživljavanju originalnih spisa Duha proroštva, nastalih u periodu od početka njene misije pa do negdje 1884. godine, kada je zaključena serija kapitalnih djela „Velikom borbom“, knjiga IV. U tom cilju, Institut za izučavanje religije je po prvi put na našem jeziku objavio originalne knjige „Duha proroštva“, izuzev „Velike borbe“ iz 1884. koju je trebalo samo koristiti. Ove i druge značajne i zapostavljanje knjige Elen Vajt mogu se naći u elektronskoj verziji na [sajtu Instituta](#).

Što se tiče serije „Svjedočanstva za crkvu“, treba čitati i prevoditi originalne 33 sveske. Naravno, isto važi i za ostale spise.

Od životne je važnosti da shvatimo da kroz spise Elen Vajt Bog upućuje suštinske poruke za posljednje vrijeme. To vrijeme, ili jedna od ključnih faza u Božjem Planu spasenja, obilježava Hristova prvo-sveštenička služba u nebeskoj Svetinji u antitipskom Danu pomirenja, odnosno Božji istražni sud, nakon čega će uslijediti Drugi Hristov dolazak. Dakle, te poruke namijenjene su čitavom čovječanstvu – svima koji žele stati na Božju stranu, ili za svjedočanstvo ako to ne žele – i nikakva crkva, ustanova ili sekta, nema prava na autorstvo ili ekskluzivu, jednako kao što nemaju prava na Bibliju.

Kao što je pobožni protestant Filip Melanhton kazao: „Nema

druge crkve osim skupštine onih koji imaju riječ Božju, i koji su očišćeni njome.“ Zapazimo da je to biblijska definicija. „Eklezija“ je skupština pozvanih od Boga, koji su prihvatili Njegov Plan spasenja onako kako to Njegova Riječ nalaže.

Elen Vajt je i sama dala definiciju pojma „crkva“: „Bog ima crkvu. To nije velika katedrala, niti je nacionalna ustanova, niti su to razne denominacije; to je narod koji voli Boga i drži Njegove zapovijesti. ‘Gdje su dva ili tri sabrana u moje ime, ondje sam ja među njima’ (Matej 18:20). Gdje je Hrist čak i među nekolicinom najskromnijih, ovo je Hristova crkva, jer prisutnost Najvišeg i Svetog koji prebiva u vječnosti jedino može ustanoviti crkvu.“ (The Upward Look, p. 315)

To isključuje baštinjenje bilo kakve ljudske organizacije, ustanove ili države koja bi eventualno polagala nasledno pravo na Božja obećanja. Vrlo je bitno napraviti razliku između potrebe za organizacijom Božjeg naroda, koja jeste neophodna, i lažiranih ustanova „naslednica“, čiji stvarni cilj je pravljenje religijskog biznisa i držanje duhovnog monopola nad ljudima. Božja organizacija funkcionira kroz umrežavanje različitih darova ili talenata koje Bog daje na izgradnju duhovnog tijela vjernika, čija glava je Hrist, kao i za efektivno pronosenje svjedočanstva svijetu. I to nipošto nije isto što i crkvena hijerarhija, nastala korupcijom, lobiranjem, ili po osnovu „školske spreme“ tj. diploma nazovi teoloških fakulteta.

Dakle, glavni problem s kojim se suočavamo danas kada je u pitanju zaostavština Elen Vajt predstavlja brdo kompilacija godinama sastavljenih od crkvenog uredništva i potpisanih njenim imenom, koje, ako biste se detaljno svim tim bavili, imaju tendenciju da vam zguzavaju mozak. Te njihove lukavo preuređene spise, koji uz sadrže brojne katoličke ilustracije, sračunate na dodatno zavođenje i prihvatanje doktrina Vavilona, slobodno možemo nazvati adventističkim apokrifima. Baš kao što postoje apokrifi koji podrivaju Bibliju, tako postoje i apokrifi koji sabotiraju spise Elen Vajt. Stoga se treba fokusirati na ono što znamo da su originalni, promovisati ih, prevoditi i širiti.

Sotonini posebni napori i mržnja na nadahnuće Božje

Kao što sama biblijska i svjetska istorija jasno svjedoče, Sotona je uvijek ulagao posebne napore da osujeti i obezvrijedi Božje djelo u očima ljudi, posebno u prelomnim fazama realizacije Plana spasenja. Isti obrazac se ponovio i u jednoj od najvećih prekretnica u novijoj istoriji, polovinom 19. vijeka.

Kao što smo vidjeli, u ovom istraživanju, koje se umnogome oslanja na prethodna koja su neki revni i Bogu vjerni ljudi već obavili, bavili smo se samo manipulacijama koje su radili savremenici Elen Vajt, osobe za koje bismo danas kazali da su „starog kova“, savjesne i uglavnom poštene. Pokušajte zamisliti na šta su onda spremne današnje generacije lažnih naslednika, koje su Božji Zakon zamijenili demokratijom, istinsku vjeru lakomislenim članstvom u crkvama – klubovima za zabavu – a život praktične pobožnosti trkom za materijalizmom i udovoljavanjem svojim prohtjevima i strastima. Jedino što je takvima bitno je članstvo u „klubu“ zbog „članarine“, lažnog desetka i priloga, koji se, za razliku od biblijskih vremena, kada se prinomio u hrani i piću za vrijeme velikih godišnjih Božjih praznika i u svrhu zadovoljenja potreba siromašnih, danas daje isključivo u kešu, nebitno od koje djelatnosti, možete dilovati i drogu, samo da donosite novac, koji će oni opet uložiti na berzi, za svoj biznis, ili grandiozne skupove religijskog „džet seta“. Vjernicima se mažu oči lažnim evangelizacijama ili globalnim „projektima“ navodnih promocija i širenja Božje objave.

Jednu od takvih akcija, pod nazivom „Projekat Velika borba“ lansirao je novi predsjednik Generalne konferencije crkve tj. korporacije Adventista sedmog dana, koji se smatra „konzervativnim“ u tim krugovima, nakon svog izbora 2010. godine. Početak te kampanje obilježilo je slanje 22.000 primjeraka „Velike borbe“ na sve poštanske adrese u okruženju ureda Generalne konferencije. Kasnije se ovaj projekat proširio i Vilson se založio da se distribuiraju preko 100 miliona primjeraka „Velike borbe“ širom svijeta. Naravno „konzervativni“

vjernici oduševljeno su pratili ovu akciju svog predsjednika koji se zauzeo u pravcu „stvarne evangelizacije“, a ne evanđeosko-ekumenske propagande koja je duvala kroz adventizam poslednjih pola vijeka. Ali ne lezi vraže.

Projekat je kasnije preimenovan u „Velika nada“ (nagađamo da je „borba“ prevaziđen i nepoželjan termin, baš kao i izvorni duh protestantizma). Ali nije poenta u tome, već što je nova „Velika borba“ bukvalno očerupana, praktično dokusurena, iz koje su uklonjeni svi međaši određene Božje poruke za posledak vremena.

Publikovana od obje štamparije denominacije Adventista sedmog dana, Pacifik Presa i Pregleda i Glasnika, „Velika nada“ kao svog autora navodi Elen G. Vajt, ali da li bi Božji prorok prihvatio prerađenu verziju „Velike borbe“ koja ne uključuje:

i) poruku o čišćenju nebeske svetinje; ii) drugu anđeosku poruku o izlasku iz Vavilona; iii) treću anđeosku poruku koja eksponira nedjelju kao Žig zvijeri; iv) 1844. godinu kao čas Božjeg suda; v) istražni sud (dio poruke prvog anđela); vi) identifikaciju Vavilona, majke bludnice i njenih kćeri; vii) identifikaciju zvijeri iz Otkrivenja 13. i 17. glava; viii) „Mali rog“ koji progona istinski Božji narod u periodu od 538-1798 i njegovu ulogu u poslednjim danima; ix) iskušenja i progon protestantskih reformatora i držalaca Božjeg Zakona; x) uzdizanje Adventnog pokreta i ostatka koji drži zapovijesti Božje i vjeru Isusovu. Nema potrebe da kažemo da taj prorok, niti ijedan pravi adventista, ne bi ni preko ramena pogledao na ovaj otpad.

„Više sam zabrinuta da vidim cirkulaciju ove knjige nego ijedne druge koju sam napisala; jer u Velikoj borbi, poslednja poruka upozorenja svijetu data je određenije nego u ijednoj od mojih ostalih knjiga.“ (Ellen G. White, Publishing Ministry, 358)

Dok u stvarnosti potiru djelo Elen Vajt, da li ovakvim projektima crkvene vođe simuliraju navodno propovijedanje troanđeoske vijesti umirujući time savjest konzervativne braće u crkvi? Kako god bilo, „Velika nada“ je uopštena knjiga koja nema snagu ni oštricu Božje riječi i ne ulazi u dubinu istine. I dok predsjednik Vilson promovise

projekat „Velika nada“ preko satelitskih kanala svom milionskom članstvu, istoimena knjiga sa 11 poglavlja se uveliko distribuira masama, a prema informacijama na [sajtu](#) Sjeverno-američke divizije (North American Division), u planu je podjela *170 miliona primjeraka* „Velike nade“! Očita je namjera da istisnu i zamijene stara izdanja „Velike borbe“, čak i one preuređivane verzije iz 1888. i 1911. Uz to, na web sajtu NAD tvrde da će „Velika nada“ „Protresti svijet“. Međutim, nije teško pretpostaviti da jedino što će stvarno uzdrmati i porušiti je i ono malo zdravog tkiva što je ostalo u ovoj crkvi.

„Kler će ulagati gotovo nadljudske napore da spriječe svjetlost da ne bi obasjala njihova stada. Svim sredstvima pod njihovom komandom oni će nastojati da suzbiju diskusiju o ovim vitalnim pitanjima.“ (GC p. 607) Ovo je upravo ono što Ted Vilson i crkveno vođstvo danas rade. Da li po vlastitom nahođenju ili po naložima Božjih neprijatelja koji su odavno preuzeli kontrolu nad ovom ustanovom, manje je bitno.

Imajući u vidu ovaj projekat „konzervativnog“ predsjednika, možemo pretpostaviti šta sve rade „liberali“. To su vjerovatno oni koji na zasjedanjima Generalne konferencije glasaju za evoluciju umjesto stvaranja, prave LGBT inkubatore u crkvi, zaređuju žene i sl. I kao što korumpirani političari i vođe nikada neće pohapsiti i smijeniti sami sebe, tako ni oni koji drže monopol u religijskom biznisu neće odustati od svojih šema manipulacije, već ih po svaku cijenu braniti, unapređivati i smišljati nove.

Ali naš zadatak nije da se bavimo njima, osim onoliko koliko je neophodno da se shvati upozorenje i poziv Božje Riječi: „Izađite iz Vavilona!“ Razlog za izlazak je veoma jasan: „Da ne budete saučesnici u njenim grijesima i da vas ne zadese njene nevolje!“ (Otkrivenje 18:4)